Περιοδος 2η,
Νο 97
Οκτώβρης 2000
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

Οι διαδηλωτές νίκησαν στη Πράγα
Πως οργανώνουμε το αντικαπιταλιστικό κίνημα
σελ. 6-7, 11

Η βύθιση του Σάμινα και απεργίες στην Ελλάδα
σελ. 4 και 5

Επανάσταση στη Σερβία
σελ. 12

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Προϋπολογισμοί λιτότητας, ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις

Οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη

Πράγα 26 Σεπτέμβρη

Η κυβέρνηση μετά την αύξηση του ΦΠΑ και τις αλλεπάλληλες αυξήσεις στη τιμή των καυσίμων και του ρεύματος ετοιμάζει νέο προϋπολογισμό λιτότητας, ιδιωτικοποιήσεις και περικοπές στις δαπάνες για κοινωνική πρόνοια. Την ίδια στιγμή που χαρίζει εκατομμύρια σε επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομήχανους και τους ξενοδόχους τα σχολεία και τα νοσοκομεία ρημάζουν απο ελλείψεις σε προσωπικό και εξοπλισμό. Πρέπει να σταματήσουμε αυτόν τον παραλογισμό του συστήματος που βάζει πάνω απο του ανθρώπους τα κέρδη.

Οι κινητοποιήσεις στη Πράγα και αλλού έδειξαν ότι η αντικαπιταλιστική διάθεση υπάρχει σήμερα σε εκατομμύρια ανθρώπους σε όλοκληρο τον πλανήτη. Να μεταφέρουμε αυτό το πνεύμα στους χώρους δουλειάς και να οργανώσουμε την αντίσταση μας στην τρέλλα του καπιταλισμού.

Να χτίσουμε την αντίσταση στην τρέλλα του καπιταλισμού

Ρατσιστική αντιμετώπιση των 276 ναυαγών

Η κυβέρνηση, αφού κράτησε φυλακισμένους για αρκετές μέρες τους 276 ναυαγούς μετανάστες, σε πλοίο στο λιμάνι της Λεμεσού, κατάφερε να τους διώξει στέλλοντας τους πίσω στο Λίβανο. Χρειάστηκε μάλιστα να καταστρώσει ειδικό σχέδιο για να πετύχει την εκδιώξει των μεταναστών. Χώρισε τους άντρες από τις γυναίκες και τα παιδία σε δύο διαφορετικά σκάφη, αποκρύβοντας τους το ποίος θα είναι ο πραγματικός τους προορισμός.

Η μαρτυρία του νοσηλευτικού λειτουργού Γιαννάκη Χριστοδούλου που μεταδόθηκε από τον ΑΣΤΡΑ ήταν συγκλονιστική. Αποκάλυψε ότι οι άντρες ταξίδεψαν δεμένοι κάτι πού απαγορεύεται από τις διεθνείς συμβάσεις. Τα δύο πλοιάρια που μετέφεραν τους ναυαγούς ήταν ακατάλληλα. Ενώ ήταν χωρητικότητας 50 ατόμων, στοίβασαν σε αυτά γύρο στα 200 άτομα και δεν διέθεταν ούτε σωσίβια, ούτε καμπίνες ούτε κρεβάτια. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού που κράτησε 17 ώρες, συνάντησαν μεγάλη θαλασσοταραχή, με αποτέλεσμα να κινδυνεύσουν άμεσα. Κατάγγειλε ακόμα ότι ανάμεσα στους ναυαγούς υπήρχαν και δύο έγκυες γυναίκες, η μια από τις οποίες είχε πρόωρο τοκετό μέσα σε άθλιες συνθήκες με την βοήθεια του.

Η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών επίσης, κατάγγειλε την κυβέρνηση ότι ξεγέλασε ακόμα και την Υπάτη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών υποσχόμενη ότι δεν θα απέλαυνε τους ναυαγούς χωρίς πρώτα να γίνουν οι νόμιμες διαδικασίες διακρίβωσης της ιδιότητας του πολιτικού πρόσφυγα.

Παρά τις μεθόδους και τις πρακτικές της αστυνομίας που θυμίζουν τους τρόπους που οι Ναζί εφάρμοζαν για να στέλλουν τους Εβραίους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, η μεγάλη πλειοψηφία των μέσων ενημέρωσης πρόβαλλαν την εκδίωξη των ναυαγών σαν μεγάλη επιτυχία της αστυνομίας και παρουσίασαν σαν τον πρόωρο τοκετό της γυναίκας κάτω απο τον τίτλο «οι ναυαγοί αυξήθηκαν κατά ένα.

Το δράμα αυτών των ανθρώπων που έμειναν για βδομάδες φυλακισμένοι στερούμενοι τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα, πολύ λίγο συγκίνησε τις εφημερίδες και τα κανάλια, που εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, υιοθέτησαν και πρόβαλλαν τα ρατσιστικά ψέματα που διέδιδε η κυβέρνηση και οι υπουργοί της.

Συμπαράσταση

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η στάση της κυβέρνησης και της αστυνομίας έναντι των ναυαγών ήταν απάνθρωπη. Δεν τήρησαν ούτε τις στοιχειώδης διαδικασίες που προνοούν οι διεθνείς συμβάσεις που οι ίδιοι έχουν υπογράψει. Ο απροκάλυπτος ρατσισμός τους δεν πρέπει να περάσει. Η Εργατική Δημοκρατία μαζί με την Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, την ΕΔΟΝ και το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών από την πρώτη στιγμή κατάγγειλαν την στάση της κυβέρνησης και τις αστυνομίας, οργανώνοντας εκδήλωση έξω από το αστυνομοκρατούμενο λιμάνι Λεμεσού εκδηλώνοντας την συμπαράσταση τους προς τους ναυαγούς και καταγγέλλοντας την ρατσιστική αντιμετώπιση της κυβέρνησης. Παρά την άρνηση της αστυνομίας να επιτρέψει σε αντιπροσωπεία των οργανώσεων να επισκεφτεί τους ναυαγούς στο πλοίο που κρατούνταν φυλακισμένοι και να μιλήσει μαζί τους και τις απειλές για συλλήψεις διαδηλωτών, η εκδήλωση έδειξε την αντιρατσιστική διάθεση που υπάρχει.

Δυστυχώς οι συντεχνίες έμειναν αδιάφορες και απαθείς απέναντι σε αυτή την βαρβαρότητα. Τι στιγμή που η αστυνομία αντιμετώπιζε σαν ζώα κάποιους εργάτες που το μόνο τους έγκλημα είναι ότι προσπάθησαν να μεταναστεύσουν από την φτώχεια και την μιζέρια που είναι καταδικασμένοι να ζουν στις χώρες τους, ψάχνοντας την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής, οι συντεχνίες έκαναν ότι δεν βλέπουν. Αυτό δεν είναι καθόλου άσχετο με την γενικότερη στάση που κρατούν οι συντεχνίες απέναντι στους ξένους εργάτες. Αποδέχονται όλα τα ρατσιστικά παραμύθια που καλλιεργεί η κυβέρνηση ότι οι ξένοι εργάτες φέρνουν την ανεργία και την εγκληματικότητα. Αντί με την πολιτική τους να ενώνουν την εργατική τάξη και να αγωνίζονται για τα

Απο την κινητοποίηση έξω απο το λιμάνι στη Λεμεσό για συμπαράσταση των ναυαγών

δικαιώματα του κάθε εργαζόμενου, επιτρέπουν στην κυβέρνηση και τους καπιταλιστές να εφαρμόζουν το διαίρει και βασίλευε, χωρίζοντας τους εργάτες σε ντόπιους και ξένους. Σαν και το σημαντικό για τους εργάτες να είναι η χώρα που έτυχε να γεννηθούν και όχι η τάξη στην οποία ανήκουν.

Είναι μια λάθος πολιτική. Για την οικονομική κρίση και την ανεργία δεν φταίνε κάποιοι εργάτες γιατί είναι ξένοι αλλά οι ντόπιοι καπιταλιστές και οι ξένοι σύμμαχοι τους. Αυτοί που θέλουν να ανοίξουν τα σύνορα για να διακινούν ελεύθερα τα κεφάλαια τους άλλα κτίζουν σύνορα για εμποδίσουν τους εργάτες να παλεύουν να γλιτώσουν από την εξαθλίωση που οι ίδιοι τους έχουν ρίξει.

Για να αντιμετωπίσουμε την ανεργία και την φτώχια που γέννα σήμερα η κρίση του καπιταλισμού χρειάζεται να χτίσουμε την ενότητα της εργατικής τάξης γιατί είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να δώσει διέξοδο στην βαρβαρότητα που μας σπρώχνει η κρίση του καπιταλισμού. Η πάλη ενάντια στο ρατσισμό είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να χτίσουμε αυτή την ενότητα.

Πέτρος Μιχαήλ

Κόντρες Αγ(ρ)ίων

Η κρίση που ξέσπασε στους κόλπους της Εκκλησίας της Κύπρου με αφορμή τις κατηγορίες για 'ανήθικες' πράξεις ιερωμένων και ειδικά ιεραρχών, συνεχίζεται και γίνεται όλο και πιο έντονη.

Οι παρελάσεις μαρτύρων από τα κανάλια και τους ραδιοσταθμούς και οι δηλώσεις τους για το τι έκαναν και με ποιόν αλλά και από ποιόν τα 'πήραν' για να ψευδομαρτυρήσουν ή για να αναιρέσουν τις καταθέσεις τους άναψαν νέες φωτιές στις κόντρες των ρασοφόρων.

Οι κατηγορίες για συνομωσίες, για προσπάθειες φαγώματος , για χοντρά οικονομικά συμφέροντα και οι απειλές για καθαιρέσεις είναι τα κύρια θέματα των συζητήσεων τους. Πράγματα που παλιά ακούγονταν σαν 'αρρωστημένες σκέψεις' στα μυαλά των 'εχθρών της εκκλησίας' σήμερα είναι επίσημες δηλώσεις στα χείλη των ίδιων των Μητροπολιτών.

Έτσι, ο Λεμεσού κατηγορεί τον Πάφου ότι στήνει συνομωσία για να τον εκδιώξει από την Κύπρο και πληρώνει μάρτυρες να ψευδομαρτυρούν, ενώ ο 'Άγιος' Πάφου καταγγέλλει τον Λεμεσού για ανηθικότητες και δεν διστάζει να καταγγείλει τις προθέσεις των 'Βατοπεδινών' που μέσω του Αθανάσιου θέλουν να βάλουν χέρι στην Εκκλησία της Κύπρου, γι' αυτό τον προωθούν και σαν διάδοχο του Αρχιεπισκόπου. Ακούονται επίσης σενάρια για μεγάλες πλάτες,

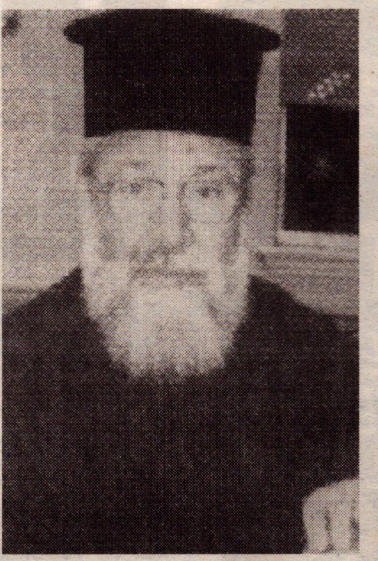

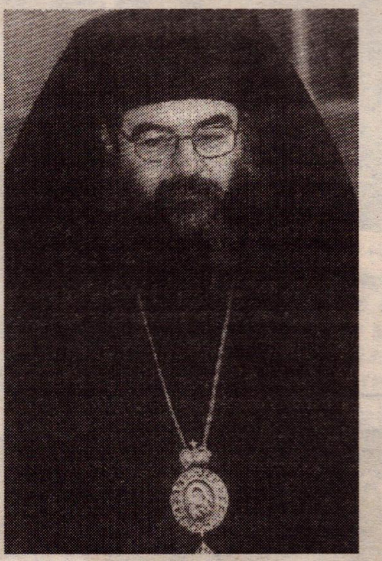

πέρα από το χώρο της Εκκλησίας, πίσω από κάθε 'κλίκα'.

Η 'χριστιανική αγάπη' μεταξύ των παπάδων έφτασε στο απόγειο της κατά τη σύγκλιση της Ιεράς Συνόδου στις αρχές Οκτωβρίου που συνέπεσε με τις δηλώσεις των βασικών μαρτύρων κατηγορίας στα κανάλια. Η Σύνοδος 'πολώθηκε ' γύρω από δύο βασικές 'φατρίες' με αρχηγούς τον Αθανάσιο και τον Αρχιεπίσκοπο από τη μια και τον Πάφου και τον Αρσινόης από την άλλη.

Στην κόντρα παρενέβη και ο Γενικός Εισαγγελέας για να ερευνήσει τις καταγγελίες για δωροδοκία και για σπίλωση του ονόματος των εμπλεκομένων, κάτι όμως που ο Αρχιεπίσκοπος δεν ευνοεί γιατί το 'θέμα δεν είναι πολιτειακό αλλά εκκλησιαστικό'. Παράλληλα, διάφοροι 'ηθικολόγοι' τα έχουν βάλει με τα ΜΜΕ γιατί φιλοξενούν μάρτυρες που κάνουν 'ανήθικες' δηλώσεις.

Στην πραγματικότητα όλη αυτή η υπόθεση λίγο έχει να κάνει με την ηθική. Περισσότερο έχει να κάνει με την διαχείριση της τεράστιας περιουσίας της Εκκλησίας της Κύπρου που αποτελεί τον πιο μεγάλο οικονομικό οργανισμό του νησιού. Έτσι και αλλιώς η 'ηθική' της εκκλησίας ήταν πάντοτε ταυτισμένη με την κλοπή των φτωχών (για να τους εξασφαλίσει τον παράδεισο μετά θάνατον), την εκμετάλευση και την αντεργατική πολιτική της άρχουσας τάξης, τις απολύσεις, την βάρβαρη καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και του ελέγχου της προσωπικής ζωής των απλών ανθρώπων.

Σε μια περίοδο που η οικονομική κρίση έχει φέρει τα πάνω κάτω σ' ολόκληρο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, η Εκκλησία της Κύπρου, σαν γνήσιος καπιταλιστικός οργανισμός δεν μπορούσε να μείνει ανέπαφος. Το ποιος θα έχει στα χέρια του τον έλεγχο αυτού του οργανισμού με τα ξενοδοχεία, τα μεταλλεία, τις τράπεζες κλπ, το ποιος θα φαει τα περισσότερα και ποιος θα μείνει εκτός είναι αυτό που κρύβεται πίσω από τις κόντρες. Η ηθική έχει χρησιμοποιηθεί σαν όπλο σ' αυτό τον πόλεμο των 'φατριών' με σκοπό να βγάλουν εύκολα τους ανταγωνιστές από το παιγνίδι αλλά και για να κερδίσουν την στήριξη του κόσμου.

Η απάντηση που πρέπει να δώσει ο κόσμος δεν είναι η στήριξη του ενός ή του άλλου παπά — έτσι και αλλιώς όλοι τους πήραν είδηση! Χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια σ' όλους αυτούς τους υποκριτές που δεν διστάζουν να στέλλουν εκατοντάδες εργαζόμενους στην ανεργία και την δυστυχία και μετά να μιλούν για 'ηθική'. Να ζητήσουμε να φορολογηθεί η εκκλησιαστική περιουσία και να αφαιρεθούν όλα τα προνόμια που έχει η εκκλησία πάνω στη προσωπική και κοινωνική ζωή μας. Μόνο έτσι θα απαλλαγούμε από αυτή τη δυσωδία που αναδύουν οι 'ιερές κόντρες' και όχι με τη φίμωση του τύπου.

Αντώνης Σαρρής

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Συνομιλίες Κληρίδη – Ντεκτάς

Καμία εμπιστοσύνη οτι θα φέρουν την ειρήνη

Ο τέταρτος γύρος συνομιλιών στην Νέα Υόρκη κινδύνευσε να τιναχτεί στο αέρα, πριν ακόμα αρχίσει, με αφορμή την εναρκτήρια δήλωση του Κόφι Ανάν περί «πολιτικής ισότητας» των δύο μερώνκαι τις απειλές του Κληρίδη οτι θα φύγει απο τον διάλογο. Τελικά ο Κληρίδης έμεινε, μετά τις προφορικές διευκρινήσεις του ΓΓ του ΟΗΕ.

Κυβέρνηση και κόμματα καταδίκασαν όλοι με έντονο τρόπο την δήλωση Ανάν και την χαρακτήρισαν σαν υποχώρηση προς τον Ντεκτάς. Τα κόμματα της αντιπολίτευσης την χαρακτήρισαν μάλιστα σαν απαράδεκτη «εκτροπή» απο τις συμφωνίες κορυφής και τα ψηφίσματα των Η.Ε. και ζήτησαν τη διακοπή των συνομιλιών.

Οι μαζικές εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης δείχνουν τη διάθεση των ε/κ και τ/κ εργαζομένων για ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού

Μπορεί τελικά οι συνομιλίες να διασώθηκαν αλλά φάνηκε ξεκάθαρα πόσο δύσκολα θα είναι τα πράγματα στους επόμενους γύρους. Κανένας δεν δείχνει την παραμικρή διάθεση για υποχωρήσεις. Αντίθετα η κάθε πλευρά ρίχνει το βάρος των προσπαθειών της στο να φορτώσει την ευθύνη για πιθανή αποτυχία των διπραγματεύσεων στην άλλη πλευρά.

Κληρίδης και Ντεκτάς είναι και οι δυό ψεύτες και υποκριτές όταν λένε οτι θέλουν μια ειρηνική και δίκαιη λύση του προβλήματος. Στη πραγματικότητα ο καθένας θέλει μια λύση που να εξασφαλίζει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης της πλευράς που αντιπροσωπεύει.

Την ίδια στιγμή που συνομιλούν ετοιμάζουν το επόμενο κτύπημα στον αντίπαλο τους, είτε αυτό είναι μια διπλωματική μανούβρα είτε ενίσχυση της στρατιωτικής μηχανής του. Την ώρα που Κληρίδης ετομάζεται για τον πέμπτο γύρο των συνομιλιών ο Χάσικος προγραμματίζει τον Νικηφόρο με τη συμμετοχή αεροσκαφών της ελληνικής πολεμικής αεροπορίας και εξαγγέλλει νέα εξοπλιστικά προγράμματα. Μόνο για να αντικαταστήσει τις διόπτρες σ'όλα τα αρματα τις Εθνική Φρουράς με διοπτρες θερμικής ανίχνευσης θα ξοδεύσει εκατομμύρια λίρες αφού η κάθε μία κοστίζει 150.000 - 200.000 λίρες. Την ίδια στιγμή τα νοσοκομεία δέν έχουν αξονικούς τομογράφους και άλλο εξοπλισμό και τα σχολεία υπολειτουργούν εξαιτίας των ελλείψεων σε εκπαιδευτικούς και υλικοτεχνική υποδομή.

Δικαιολογημένα πολλοί βλέπουν με απαισιοδοξία τις συνομιλίες αφού βλέπουν για άλλη μιά φορά τις προσδοκίες τους και τις ελπίδες τους για ειρήνη να διαψεύδονται.

Εθνικιστική κριτική

Το ΑΚΕΛ αντι να εκφράσει αυτό το αισθημα απογοήτευσης των απλών ανθρώπων και να καταγγείλει την υποκρησία και τις ευθύνες πρώτα και κύρια της «δικής» μας πλευράς για το ναυάγιο του νέου γύρου στη Νεα Υόρκη, καταγγέλει τον Κληρίδη για «απαράδεκτες» υποχωρήσεις, που οδηγούν στην συνομοσπονδία.

Στην ουσία κάνει μια εθνικιστική κριτική στον Κληρίδη και τον κατηγορεί για «μαλακή» και «υποχωρητική» πολιτική. Υποστηρίζει μία εθνική πολιτική οπου όλοι να «κινηθούμε σαν μία φωνή και στρατηγική» γιατί «μόνο έτσι και με μία σκληρή διεκδικιτική πολιτική μπορεί να πετύχει η πλευρά μας στους στόχους της».

Το ΑΚΕΛ ταυτίζεται με την άρχουσα τάξη και ξεχνά τον ταξικό διαχωρισμό της κοινωνίας σε εργάτες και αφεντικά, ταυτίζει τα συμφέροντα των εργατων μ'αυτά της αστικής τάξης, του Σιακόλα, του Παρασκευαΐδη και των όμοιων τους. Κι'ομως, εμείς οι εργάτες δεν εχουμε τίποτε κοινό μ'αυτούς. Αυτοί είναι που αποφασίζουν τους πολέμους ενώ εμείς πληρώνουμε τα σπασμένα ενός πολέμου, με τη ζωή μας, τη προσφυγιά και την εξαθλίωση.

Διεθνιστική πολιτική

Δεν είναι μια εθνική στρατηγική που χρειαζόμαστε σήμερα αλλά μια ταξική πολιτική που να αναγνωρίζει οτι το κυπριακό ξεκίνησε πολύ πριν το '74, τουλάχιστο απο το '63 και πως όσο ευθύνεται ο Ντεκτάς και οι στρατοκράτες στην Τουρκία για τους πολέμους στην Κύπρο, άλλο τόσο ευθύνονται η ελληνοκυπριακή και η ελληνική αρχουσα τάξη. Χρειάζεται μία πολιτική που να ξεκαθαρίζει πως αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα δέν μπορούν με κανένα τρόπο να φέρουν μία «δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη λύση», όπως ισχυρίζονται.

Η Αριστερά χρειάζεται μία ταξική και διεθνιστική πολιτική που να επικεντρώνεται πρώτα και κύρια στην αδιαλλαξία και τους εξοπλισμούς της «δικής» μας πλευράς. Μιά πολιτική που να καταγγέλει την υποκρησία της κυβέρνησης Κληρίδη και του Συναγερμού που καλούν τους τουρκοκύπριους σε ενότητα και επαναπροσέγγιση την ιδια στιγμή που έχουν δώσει πολιτική κάλυψη και στέγη στους πραξικοπηματίες και τουρκοφάγους .

Χρειάζεται μια πολιτική που να μη βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρηνική συνύπαρξη ελλήνων και τούρκων και που να σέβεται την θέληση των τουρκοκυπρίων όπως αυτοί την εκφράζουν και όχι οπως εμείς θα θέλαμε.

Απο τα κάτω

Οι απλοί ανθρωποι και στις δύο πλευρές δέν νοιάζονται για τα παζάρια, τις διπλωματικές μανούβρες και τους πολιτικούς ή στρατιωτικούς εκβιασμούς της μίας πλευράς ή της άλλης με τους οποίους ταυτίζονται οι ηγεσίες των κομμάτων και στις δυό πλευρές. Οι απλοί ανθρωποι και στις δύο πλευρές νοίαζονται πάνω απ'όλα για την ειρήνη, την ασφάλεια και την ευημερία τους.

Δεν είναι τυχαίο που 40 περίπου τουρκοκυπριακές οργανώσεις, κυρίως απο τα κόμματα της αριστεράς και πολλά συνδικάτα με ανοιχτή επιστολή τους καταγγέλουν τον Ντεκτάς και τον Κληρίδη ότι δεν θέλουν πραγματικά διευθέτηση του κυπριακού και καλούν τον Κόφι Ανάν να εξασκήσει πιέσεις στις δύο πλευρές για την εξεύρεση μιάς δίκαιης λύσης. Εχουν μάλιστα ξεκινήσει μία εκστρατεία με το μάζεμα υπογραφών κάτω απο αυτή την επιστολή και μέχρι στιγμής έχουν μαζέψει σχεδόν 20.000 υπογραφές. Μία παρόμοια εκστρατεία οπως αυτή των τουρκοκυπριακών οργανώσεων που θα κατάγγελε πρώτα και κύρια την αδιαλλαξία και την υποκρισία του Κληρίδη χρειάζεται και στην «δική μας» πλευρά και οχι η εθνικίστική πολιτική που ακολουθά το ΑΚΕΛ. Η καμπάνια των τουρκοκυπρίων είναι η καλήτερη ευκαιρία για κάτι τέτοιο.

Η διάθεση του κόσμου υπάρχει. Φάνηκε όχι μόνο πέρυσι στους σεισμούς σε Ελλάδα και Τουρκτία αλλά και φέτος με την εκστρατεία αιμοληψίας για να βρεθεί συμβατός δότης μυελού των οστών για τον μικρό Αντρέα και τον Κεμάλ. Φαίνεται ακόμη απο τις εκδηλώσεις επαναπροσέγισης που όλο και πληθαίνουν και γίνονται πιο μαζικές. Η τελευταία εκδήλωση επαναπροσέγγισής στο Λήδρα Πάλας, λίγο πρίν την έναρξη των συνομιλιών, ηταν η πίο μαζική και θερμή, με κόσμο και απο τις δύο πλευρές που ξεπερνούσε τις εφτά χιλίαδες.

Αυτή η αυθόρμητη διάθεση είναι ενα σημαντικό υπόβαθρο για να πατήσουμε αλλά δεν είναι αρκετή απο μόνη της. Χρειάζονται οι ιδέες του διεθνισμού για να μπορέσουμε να την μετατρέψουμε σε διεθνιστική αλληλεγγύη και ταξική ενότητα ανάμεσα στις εργαζόμενους και τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών.

Αυτό προυποθέτει ένα κόμμα που να καθοδηγείται απο τις διεθνιστικές παραδόσεις του Μαρξισμού, που να είναι προσανατολισμένο στην προοπτική της ανατροπής και όχι της διαχείρησης του καπιταλισμού. Σ' αυτή τη προσπάθεια είναι που θέλει να συμβάλει η Εργατική Δημοκρατία και καλούμε τον κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας να συνστρατευτεί μαζί μας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Η αντίσταση στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό.

Ο ρόλος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Ζητήστε το απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ: 02-349959

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Αλλες 40 λίρες μαζεύτηκαν αυτό το μήνα κυρίως στο πούλημα της εφημερίδας, ανεβάζοντας το συνολικό ποσο της οικονομικής ενίσχυσης που έχει μαζευτεί μέχρι σήμερα στις 1508 λίρες. Ευχαριστούμε θερμά όλους του συντρόφους και φίλους που πρόσφεραν την ενίσχυση τους.

Μήν ξεχνάτε ότι η πιό σημαντική βοήθεια που μπορείτε να μας προσφέρεται είναι να πάρετε 2 εφημερίδες και να τις δώσετε σε κάποιο φίλο σας ή γνωστό σας με τον οποίο κουβενιάζετε πολιτικά.

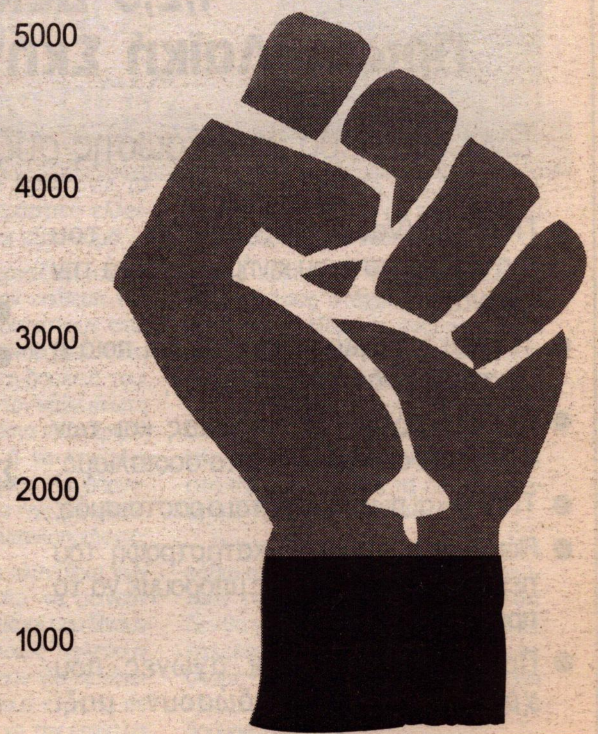

Το ναυάγιο του ΣΑΜΙΝΑ

Εγκλημα των εφοπλιστών

Το ναυάγιο του πλοίου ΣΑΜΙΝΑ, γνωστό σε μάς απο τα δρομολόγια του στη Κύπρο σαν «Γκόλτεν Βεργίνα», με τους 80 νεκρούς ήρθε να συμπυκνώσει με τον πιο τραγικό τρόπο την ταξική πόλωση της κοινωνίας που ζούμε. Κυριολεκτικά δύο κόσμοι, που έχουν φτάσει στο σημείο η ζωή τους ενός να είναι ο θάνατος του άλλου.

Από τη μια ο κόσμος του κεφαλαίου, ο κόσμος των εφοπλιστών. Ζούνε μέσα στη χλιδή, παίζουν με τις μετοχές στο Χρηματιστήριο λεηλατώντας ολόκληρους στόλους και δεν υπολογίζουν ούτε μια στιγμή τις συνέπειες πάνω στις ανθρώπινες ζωές. Ο Σφηνιάς, ιδιοκτήτης των «Μινοϊκών» (στην οποία ανήκει το ΣΑΜΙΝΑ), είναι η προσωποποίηση αυτών των αρπακτικών που φτάνουν κυριολεκτικά να πατάνε σε πτώματα για να σκαρφαλώσουν στην κυρίαρχη θέση στη ζούγκλα της "ελεύθερης αγοράς".

Από την άλλη, ο κόσμος των εργατών συγκλονισμένος από το νέο έγκλημα των καπιταλιστών. Οι ναυτεργάτες που έδωσαν και τη ζωή τους για να σώσουν τους επιβάτες του Σάμινα, οι ναυτεργάτες που χρειάστηκε να κάνουν απεργία κόντρα στις «Μινοϊκές» για να μην τους βάλει να δουλεύουν βάρδιες 17 ωρών!

1000 εργαζομενοι διαδήλωσαν στο Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας στις 28 Σεπτέμβρη μετά απο κάλεσμα των ναυτεργατικών σωματίων ΠΕΜΕΝ και ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ.

Σαπιοκάραβα

«Η δρομολόγηση σαπιοκάραβων, το κυνηγητό του εφοπλιστικού κέρδους, ο αδίστακτος ανταγωνισμός των ναυτιλιακών εταιρειών, η πολιτική της απελευθέρωσης των ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών και της στήριξης της εφοπλιστικής ασυδοσίας, η έλλειψη ουσιαστικού ελέγχου για την κατάσταση και την αξιοπλοΐα των πλοίων, η εντατικοποίηση της δουλειάς των πληρωμάτων, αποτελούν εκρηκτικό μίγμα που τινάζει στον αέρα την ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα και σκορπίζει το θάνατο». Αυτά τονίζουν τα ναυτεργατικά σωματεία ΠΕΜΕΝ και ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ στην ανακοίνωσή τους -και έχουν απόλυτο δίκιο.

Μέρες πριν το τραγικό ναυάγιο ο πρωτοδεύτερος μηχανικός Αναστάσιος Σορόκος είχε καταγγείλει έγγραφα στο Λιμενικό και στο υπουργείο στις 21 Σεπτέμβρη την τραγική κατάσταση του πλοίου θεωρώντας *«...πως είναι άκρως επικίνδυνο να συνεχίσω να εργάζομαι-ταξιδεύω με αυτό...Το πλοίο κινείται τη ευθύνη του Α' Μηχανικού με πολλές πατέντες, κάνοντάς το αναξιόπλοο και επικίνδυνο προς κάθε επιβαίνοντα ως και εστία μολύνσεως, ρυπάνσεως, με κάθε είδους πετρελαιοειδή και λιπαντικών της θάλασσας του Αιγαίου».* Σε άλλο σημείο κατάγγελλε τους όρους εργασίας *«που τουλάχιστον σε παραπέμπουν σε άλλες εποχές, ξεχασμένες, που πρωταρχικό ρόλο παίζει ο αφέντης-επιστάτης και τα δουλικά του. Παίζεται ένα βρόμικο παιχνίδι ενάντια στο πλήρωμα μηχανής έχοντας σαν όπλο την ανεργία που μαστίζει τον Πειραιά γενικότερα.»*

Ο Α. Σορόκος έκανε την καταγγελία και παραιτήθηκε. Το Λιμενικό και η αρμόδια διεύθυνση του υπουργείου έκαναν «ελέγχους» που κράτησαν μώλις λίγα λεπτά της ώρας και το έκριναν «αξιόπλοο».

Από τις πρώτες ώρες που έγινε γνωστό το ναυάγιο, ξεκίνησε μια ολόκληρη επιχείρηση κατασυκοφάντησης των ναυτεργατών κατευθυνόμενη από την κυβέρνηση και τους εφοπλιστές. Τα κανάλια και οι εφημερίδες δεν έχασαν την ευκαιρία να τα ρίξουν όλα στο «ανίκανο πλήρωμα» που «έβλεπε ποδόσφαιρο και αρνιόταν βοήθεια» στους επιβάτες. Όλα αυτά βέβαια σκοπό είχαν να συγκαλύψουν και να κρύψουν τους πραγματικούς υπεύθυνους, που σύμφωνα με ανακοίνωση της Πανελλήνιας Ενωσης Ναυτών (ΠΕΝΕΝ) *«στο εδώλιο πρέπει να κάτσουν οι ηθικοί αυτουργοί, το ΥΕΝ για την ανεπάρκεια και την συγκάλυψη και η πλοιοκτήτρια εταιρεία».*

Αυτοθυσία

Οι περιγραφές των ναυτών του ΣΑΜΙΝΑ ήταν καταπέλτης. Χάρη στη δική τους αυτοθυσία σώθηκαν εκατοντάδες επιβάτες. Ο λοστρόμος Βασίλης Σπύρου πέθανε από ανακοπή ενώ οδηγούσε τη βάρκα που είχε κατεβάσει μαζί με άλλους συναδέλφους του.

Τα κανάλια κατηγόρησαν το πλήρωμα ότι μπήκαν πρώτοι στις βάρκες για να σώσουν τον εαυτό τους. «Αν δεν μπούμε εμείς να κάνουμε κάποιες απαραίτητες εργασίες η βάρκα δεν πρόκειται να κατέβει θα είναι άχρηστη» δήλωσε ο Σταύρος Κουφοπαντελής.

Σε αυτούς τους εργαζόμενους - και στους ψαράδες της Πάρου - αξίζουν έπαινοι. Σε εργαζόμενους που ζουν σε άθλιες συνθήκες σε τρύπες κάτω από το γκαράζ που δουλεύουν εξοντωτικά ωράρια στις κούρσες των εφοπλιστών στο Αιγαίο. Οι Σφηνιάδες και οι υπουργοί που βρίσκονταν στις επαύλεις και τα γραφεία τους είναι αυτοί που έχουν βαμένα τα χέρια τους με αίμα.

Τα στοιχεία του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας αποκαλύπτουν ότι σε σύνολο 419 πλοίων μόνο τα 82 είναι μέχρι 15 ετών. 99 πλοία έχουν ξεπεράσει τα 30 χρόνια ζωής. Τώρα μετά την τραγωδία του ΣΑΜΙΝΑ το υπουργείο αποφάσισε να απαιτήσει να δέσουν όσα πλοία δεν εκπληρούν τους κοινοτικούς όρους για την πυρασφάλεια. Εδεσαν 65 πλοία!

Ολες οι κυβερνήσεις και της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ δεν χάλασαν ποτέ το χατήρι των εφοπλιστών. Οταν η Ε.Ε. έβγαλε οδηγία βάζοντας όριο απόσυρσης τα 28 χρόνια η κυβέρνηση του Σημίτη πάλι πάτησε πόδι για να πάρουν οι έλληνες εφοπλιστές εξαίρεση, αυξάνοντας το όριο στα 35 χρόνια. Το ΣΑΜΙΝΑ ήταν ένα από αυτά τα πλοία.

Οταν οι ναυτεργάτες στα πλοία των Μινωϊκών είχαν κατέβει σε απεργία δυο βδομάδες προηγουμένως απαιτώντας να πληρωθούν δεδουλευμένα και σταμάτημα της «ελαστικοποίησης» στις εργασιακές σχέσεις, ο υπουργός Παπουτσής έβγαινε στο πλάι του Σφηνιά να καταγγείλουν μαζί τις «συντεχνίες» που δρουν ενάντια στο «κοινωνικό σύνολο». Τα ίδια και η ΝΔ που τώρα κόπτεται τάχα ενάντια στα μονοπώλια στην ακτοπλοΐα.

Στους αγώνες

Ο Ρέππας και ο Παπουτσής μας λένε ότι τώρα, "η έρευνα θα φτάσει σε βάθος". Δεν τους πιστεύουμε. Η δύναμη που θα τους σταματήσει βρίσκεται αλλού. Στους αγώνες των ναυτεργατών και των συνδικάτων τους, που θα απαιτούν:

- Ασφάλεια για όλους τους επιβάτες, να συμμετέχουν τα ναυτεργατικά σωματεία στους ελέγχους ασφαλείας των πλοίων. Ο Παπουτσής αρνείται ένα τέτοιο μέτρο, γιατί δεν θέλει να ενοχλήσει τους εφοπλιστές στο παραμικρό.

- Ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και αξιοπρεπείς μισθούς για τους εργαζόμενους.

Οι ναυτεργάτες απέδειξαν ότι έχουν τη δύναμη όταν πριν δυο βδομάδες, γονάτισαν μετά από έξι μέρες απεργία την Μινωϊκή του Σφηνιά.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2000

1,2,3 ΔΕΚΕΜΒΡΗ
Πρωην Λαϊκή Σκηνή στο Καϊμακλι

Ενα τριήμερο ενημέρωσης συζήτησης και αντιπαράθεσης

- Ποιό είναι το μέλλον του αντικαπιταλιστικού κινήματος μετά την Πράγα;
- Τι είναι η Παγκοσμιοποίηση και ποιά η αριστερή απάντηση σε αυτήν;
- Ποιός ο ρόλος της νεολαίας και των φοιτητών στη πάλη για το σοσιαλισμό;
- Τι είναι και πώς παλεύεται ο ραστσισμός;
- Ποιός φταίει για τη καταστροφή του περιβάλλοντος και πως μπορούμε να το προστατέψουμε;
- Ποιοί είνα οι κοινοί αγώνες που χρειάζεται να δώσουν μαζί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι;
- Τι σημαίνει η επαναπροσέγγιση;
- Ποιός ο ρόλος της τουρκοκυπριακής αριστεράς και πως επιρεάζει τις εξελίξεις στο κυπριακό;

Συμμετέχουν:

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλάδα)
Sosyalist isci (Τουρκία)
Τουρκοκύπριοι πολιτικοί και συνδικαλιστές
Εκπροσωποι οργανώσεων
Συνδικαλιστές, φοιτητές, μαθητές

Απο τις συζητήσεις του περσινού τριήμερου που έγινε στο Intercollege στη Λευκωσία.

Μπορείτε να πάρετε κάρτες συμμετοχής απο τους συντρόφους που πουλούν την εφημερίδα πρός 3 λίρες για όλόκληρο το τριήμερο ή 1.50 σέντ για μιά ημέρα.

ΔΙΕΘΝΗ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Εξέγερση ενάντια στη καταστολή

Χιλιάδες Παλαιστίνιοι διαδηλωτές αντιμετωπίζουν την πιο βάρβαρη καταστολή των ισραηλινών δυνάμεων κατοχής. Οι συγκρούσεις έχουν επεκταθεί σε όλες τις περιοχές της Δυτικής Οχθης. Τα ισραηλινά στρατεύματα χρησιμοποιούν πέρα από τις πλαστικές σφαίρες, πραγματικά πυρά και αντιαρματικά βλήματα ενάντια στους διαδηλωτές. Είχαν μάλιστα το θράσος να κατηγορήσουν τους Παλαιστίνιους για τις συγκρούσεις και ζήτησαν "εκεχειρία".

"*Εκεχειρία; Πώς μπορείς να κηρύξεις εκεχειρία ανάμεσα σε σφεντόνες και αυτόματα όπλα; Είναι κοροϊδία*" δήλωσε ο ταξίαρχος Οσάμα Αλ Αλί, που είναι υπεύθυνος για την συνεργασία ανάμεσα στις υπηρεσίες ασφαλείας του Ισραήλ και της Παλαιστινιακής Αρχής.

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Μπαράκ απειλεί τους Παλαιστίνιους με ακόμα πιο σκληρά μέτρα αν δεν σταματήσουν τις διαδηλώσεις. (Την ώρα που αυτό το φύλλο πήγαινε στο τυπογραφείο τα ισραηλινά ελικόπτερα ξεκίνησαν να βομβάρδιζαν θέσεις των παλαιστινίων και κατοικημένες περιοχές)

Δεκάδες άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους, μέχρι τώρα, στην συντριπτική τους πλειοψηφία Παλαιστίνιοι. Ο ισραηλινός στρατός δολοφόνησε τον 12χρονο Μοχάμεντ Τζαμάλ αλ Ντουράχ. Επίσης πυροβόλησαν τον πατέρα του που προσπαθούσε να τον προστατέψει και τον οδηγό του ασθενοφόρου που έτρεξε να τους βοηθήσει. Οι σκηνές αυτού του εγκλήματος συγκλόνισαν όλον τον κόσμο.

Τις διαδηλώσεις πυροδότησε η επίσκεψη του Αριέλ Σαρόν στον ιερό τόπο των μουσουλμάνων Αλ Χαράμ Αλ Σαρίφ -Ορος του Ναούστην ανατολική Ιερουσαλήμ. Ο Α. Σαρόν είναι επικεφαλής του δεξιού κόμματος Λικούντ στο Ισραήλ που τώρα είναι στην αντιπολίτευση.

Πήγε εκεί συνοδευόμενος από 1.000 βαριά εξοπλισμένους αστυνομικούς, για να κάνει επίδειξη δύναμης, να δείξει ότι το Ισραήλ συνεχίζει να κυριαρχεί σε έναν τόπο που τυπικά

ελέγχεται από το Ισλαμικό Σύνδεσμο.

ΣφαγέαςΟι Αραβες σε ολόκληρη την Μέση Ανατολή μισούν τον Σαρόν για τον ρόλο που έπαιξε στην ισραηλινή εισβολή στο Λίβανο το 1982. Ο Σαρόν τότε ήταν στρατηγός. Επέτρεψε στους Φαλαγγίτες -μια ακροδεξιά οργάνωση που στηρίζονταν από το Ισραήλ- να εισβάλουν στα στρατόπεδα προσφύγων Σάμπρα και Σατίλα κοντά στην Βηρυτό και να σφάξουν πάνω από 2.000 Παλαιστίνιους, στην συντριπτική τους πλειοψηφία ανήμπορους γέροντες και παιδιά. Ακόμα και η επίσημη ανάκριση που έγινε στο Ισραήλ κατονόμασε τον Σαρόν σαν υπεύθυνο.

Οι συγκρούσεις ξέσπασαν την στιγμή που η ειρηνευτική διαδικασία ανάμεσα στο Ισραήλ και στους Παλαιστίνιους έχουν μπει σε κρίση. Τον Ιούλη κατέρρευσαν οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στον πρωθυπουργό του Ισραήλ Γιεχούντ Μπαράκ και τον Γιασέρ Αραφάτ στο Καμπ Ντέϊβιντ των ΗΠΑ. Οι Παλαιστίνιοι αγανακτούν όλο και περισσότερο με τις αρνήσεις του Ισραήλ να κάνει τη παραμικρή υποχώρηση.

Η δημιουργία του κράτους του Ισραήλ το 1948 οδήγησε στο διώξιμο εκατομμυρίων από τη γη τους. Το Ισραήλ ήταν και παραμένει το μαντρόσκυλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Επανειλημμένα έχει εξαπολύσει επιθετικούς πολέμους. Κατέλαβε το Αλ Χαράφ στον πόλεμο του 1967.

Η ισραηλινή καταπίεση πυροδότησε την αντίσταση των Παλαιστίνιων. Ετσι δημιουργήθηκε η ΟΑΠ -η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Τώρα η ΟΑΠ αποτελεί την επίσημη ηγεσία της Παλαιστινιακής Αρχής, που συγκροτήθηκε στη διάρκεια των ειρηνευτικών διαδικασιών. Η ηγεσία της ΟΑΠ επιδιώκει να κάνει συμφωνίες με το Ισραήλ, που θα οδηγήσουν στη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Ομως το Ισραήλ αρνείται να κάνει παραχωρήσεις. Θέλει τους Παλαιστίνιους να παραμείνουν στην προσφυγιά και στην φτώχεια.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει, και οι ακροδεξιοί Ισραηλινοί σαν τον Σαρόν κλιμακώνουν τις προκλήσεις τους. Αυτά έχουν γεμίσει αγανάκτηση τους Παλαιστίνιους.

Η καταστολή που εξαπέλυσε το Ισραήλ προκαλεί κατακραυγή σε όλη την Μέση Ανατολή. Γενική Απεργία κηρύχτηκε στα 13 στρατόπεδα προσφύγων στο Λίβανο όπου ζουν 400.000 Παλαιστίνιοι. Η εξέγερση φουντώνει ξανά στην Παλαιστίνη.

ΕΛΛΑΔΑ: 24ΩΡΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Ανταπόκριση από τους συντρόφους του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδερφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Πάνω από 15 χιλιάδες εργαζόμενοι πλημμύρισαν το κέντρο της Αθήνας τη Τρίτη 10 Οκτώβρη στην πανελλαδική απεργία. Βάδισαν στους δρόμους προς τη βουλή, στη μαζικότερη και πιο οργισμένη απεργιακή διαδήλωση των τελευταίων χρόνων. Ενδεικτικό για το μαχητικό κλίμα της διαδήλωσης ήταν η θερμή υποδοχή στα συνθήματα της Πρωτοβουλίας «Πράγα 2000» και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος - όπως «Στο δρόμο της Πράγας βαδίζουμε ξανά ενάντια στο Σημίτη και στα αφεντικά».

Η Γενική Απεργία της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ είχε τεράστια επιτυχία. Οι αστικές συγκοινωνίες νέκρωσαν. Ούτε ένα λεωφορείο, τρόλεϊ, ή συρμός του Ηλεκτρικού Σιδηρόδρομου δεν κινήθηκαν. Το ΜΕΤΡΟ παρέλυσε και οι εργαζόμενοι σ' αυτό κατέβηκαν για πρώτη φορά σε απεργία. Ιδια εικόνα και στα αεροδρόμια και στα λιμάνια. Η Ολυμπιακή έκανε μονάχα 6 πτήσεις με προσωπικό ασφαλείας, οι εργαζόμενοι της ΥΠΑ συμμετείχαν με μεγάλα ποσοστά στην απεργία. 100% ήταν η συμμετοχή στην στάση εργασίας που είχε κηρύξει η ΠΝΟ. Το εφοπλιστικό έγκλημα με το ναυάγιο του ΣΑΜΙΝΑ έχει γεμίσει αγανάκτηση τους ναυτεργάτες και όλους τους εργαζόμενους. Το σύνθημα «Απληστοι φονιάδες εφοπλιστές, τα κέρδη σας κοστίζουν ανθρώπινες ζωές» δονούσε όλη την διαδήλωση. «Δολοφόνοι-Δολοφόνοι» φώναζαν χιλιάδες διαδηλωτές καθώς περνούσαν έξω από τα γραφεία του ΣΕΒ.

Εντυπωσιακά ήταν τα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία που έδιναν οι Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα. Στη Χαλυβουργική, στον ΤΙΤΑΝΑ, στα Ναυπηγεία Ελευσίνας, στη ΧΑΛΥΨ, τα ποσοστά άγγιξαν το 95%. Στη ΣΟΦΤΕΞ στην ΑΓΕΤ-ΗΡΑΚΛΗΣ στην ΛΑΡΚΟ η συμμετοχή ήταν απόλυτη. Το ίδιο στον ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟ στην ΕΛΑΙΣ, στον ΚΕΡΑΝΗ στον ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ στο Πειραιά. Στη Χαλκίδα, οι εργάτες της ΣΕΛΜΑΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ κατέβηκαν για πρώτη φορά σε απεργία με μαζική συμμετοχή, 60%. Στα Τσιμέντα, στην Ιντεάλ Στάνταρ, στα Ναυπηγεία και σε άλλα εργοστάσια η συμμετοχή έφτασε το 100%. Τεράστια συμμετοχή στην απεργία είχαμε και στα εργοστάσια και τις υπηρεσίες στη Θεσσαλονίκη, όπου και πραγματοποιήθηκε μαζικό συλλαλητήριο. Το ίδιο μαζική ήταν η απεργιακή συγκέντρωση στα Γιάννενα, συμμετείχαν πάνω από 700 απεργοί.

Η απεργία της 10 Οκτώβρη ήταν ένα δυνατό χαστούκι σε όλη την άρχουσα τάξη. Στους εφοπλιστές που έχουν τα χέρια τους βουτηγμένα στο αίμα των θυμάτων του ΣΑΜΙΝΑ, στους τραπεζίτες και τους βιομήχανους που θέλουν να ξεθεμελιώσουν τις συλλογικές συμβάσεις και τα ωράρια για να φουσκώσουν και άλλο τα προκλητικά τους κέρδη, στους κερδοσκόπους και τα αρπακτικά της αγοράς που έχουν βάλει στο μάτι τα "φιλέτα" των ΔΕΚΟ και του Δημόσιου. Εδωσε ακόμα ένα ξεκάθαρο μήνυμα στο Σημίτη και στους υπουργούς του, ότι όσο ακολουθούν αυτή τη πολιτική της υποταγής στην αγορά θα μας βρίσκουν μπροστά τους και το σύνθημα που φωνάζαμε δυνατά «Ενάντια στα μέτρα της πλουτοκρατίας εδώ θα γίνει της Σερβίας» θα γίνει πράξη.

«ΓΣΕΕ ΑΔΕΔΥ πρέπει να δώσουν συνέχεια»

«Είμαστε ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης, θεωρούμε απαράδεκτη την εισοδηματική πολιτική που δίνει αυξήσεις κάτω από τον πληθωρισμό. Σαν σωματείο έχουμε τονίσει στις συσκέψεις του Εργατικού Κέντρου ότι πρέπει να δοθεί άμεσα συνέχεια μετά την σημερινή πανεργατική απεργία, με απεργιακές κινητοποιήσεις για αυξήσεις, ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης για το ασφαλιστικό», αυτά δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη ο Θανάσης Παπαστεφανόπουλος, γραμματέας του σωματείου των εργαζόμενων στη ΦΡΙΓΚΟΡΕΞ της Πάτρας. «Η ΓΣΕΕ πρέπει να συνεχίσει. Η σημερινή εντυπωσιακή απεργιακή κινητοποίηση δεν πρέπει να σβήσει σε μια μέρα» μας είπε ένας συνδικαλιστής από το σωματείο της ΠΕΤΡΟΛΑ.

Την ίδια διάθεση έχουν οι εργαζόμενοι σε όλους τους χώρους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Οι μάχες είναι μπροστά, η Γενική Απεργία ήταν μόνο η αρχή. Οι τραπεζοϋπάλληλοι έκαναν 48ωρη απεργία και έχουν να δώσουν συνέχεια στη μάχη ενάντια στη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και των ασφαλιστικών τους ταμείων που προωθούν κυβέρνηση και τραπεζίτες. Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία αντιπαλεύουν τα μέτρα του Παπαδόπουλου που θέλει να παραδώσει το ΕΣΥ στους ιδιώτες. Στις 31 Οκτώβρη έχουν απεργία και συλλαλητήρια σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Η απεργία ήταν η πιο πετυχημένη πανεργατική που έχουν καλέσει η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ από τον Σεπτέμβρη του 1992, τότε που οι εργάτες με επικεφαλής τους απεργούς της ΕΑΣ ξεσηκώνονταν ενάντια στην κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Αυτό από μόνο του δείχνει πόσο έχει προχωρήσει ραγδαία η κρίση της κυβέρνησης Σημίτη. Το έγκλημα των εφοπλιστών με το ναυάγιο του Σάμινα, οι πλάτες που έχει κάνει συστηματικά το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας στη Μινόαν, η ευθυγράμμιση της κυβέρνησης με τις επιθέσεις των τραπεζιτών που θέλουν να ποδοπατήσουν τις κατακτήσεις των εργαζόμενων στις τράπεζες - όλα αυτά ήρθαν να πολώσουν την κατάσταση και να αγριέψουν τους εργαζόμενους σε όλους τους χώρους.

«Εδώ θα γίνει της Σερβίας»

Είχαν προηγηθεί οι κυνικές επιθέσεις με τα μέτρα για την καταπάτηση του οχτάωρου, την «μεταρρύθμιση» - ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ και το ξεπούλημα του 51% του ΟΤΕ. Ενώ ο Σημίτης κέρδισε τις εκλογές πριν μόλις έξι μήνες με υποσχέσεις για αποκατάσταση των κοινωνικών αδικιών που προκάλεσε η πορεία προς την ΟΝΕ, ξαφνικά οι εργαζόμενοι βλέπουν την κυβέρνηση να παίρνει το μέρος των καπιταλιστών πιο προκλητικά και από το προηγούμενο διάστημα.

Γι' αυτό η ένταση της απεργίας θύμισε τις τελευταίες μέρες της Νέας Δημοκρατίας. Αλλά το 2000 δεν είναι 1992. Τότε οι ιδέες της αγοράς και του «θριάμβου του καπιταλισμού» ήταν κυρίαρχες, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς. Τώρα αντίθετα, αυτό που εμπνέει τους απεργούς παντού είναι οι ιδέες του αντικαπιταλιστικού κινήματος, του Σιάτλ και της Πράγας.

Η πανεργατική απεργία της 10 Οκτώβρη ήρθε δυο βδομάδες μετά την Πράγα και πέντε μέρες μετά την εξέγερση στο Βελιγράδι. Και η σύνδεση ήταν κάτι παραπάνω από χρονική σύμπτωση. Η ανταπόκριση στα συνθήματα που πρόβαλαν αυτή την σύνδεση ήταν φανταστική. Οταν οι σύντροφοι της Εργατικής Αλληλεγγύης και της Πρωτοβουλίας Πράγα 2000 φώναζαν «Ενάντια στο Σημίτη και στα αφεντικά, στο δρόμο της Πράγας βαδίζουμε ξανά» ο κάθε απεργός ένοιωθε ότι, ναι μπορούμε να τραβήξουμε μπροστά στο δρόμο της Πράγας, στο δρόμο του αντικαπιταλισμού. Κι όταν το σύνθημα προχωρούσε «Ενάντια στα εγκλήματα της πλουτοκρατίας εδώ θα γίνει της Σερβίας», η αίσθηση ότι αυτός είναι ο τρόπος που οι εργάτες νικάνε, έκανε τα κεφάλια να υψώνονται με αισιοδοξία.

Η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ πρέπει να μπουν μπροστά σε αυτές τις μάχες. Η πίεση από τη βάση ανάγκασε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να αποφασίσουν την πανελλαδική απεργία της 10 Οκτώβρη. Αυτή η πίεση πρέπει να συνεχιστεί, για την κλιμάκωση των απεργιών στις τράπεζες για το 35ωρο, για τη σωτηρία των ασφαλιστικών ταμείων και των συλλογικών συμβάσεων. Για ν' ανοίξει το μέτωπο των αυξήσεων στους μισθούς σε όλους τους χώρους της ΑΔΕΔΥ (εκπαιδευτικοί, Δήμοι) και στους χώρους της ΓΣΕΕ. Για να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις, στον ΟΤΕ, στην Ολυμπιακή, στη ΔΕΗ, μέχρι την ανατροπή των επιθέσεων του Σημίτη και των καπιταλιστών.

Στους δρόμου

Οι διαδηλωτές νί

"Ο καπιταλισμός σκοτώνει, σκοτώστε τον καπιταλισμό.", "οι άνθρωποι δεν κερδίζουν, κλείστε τους τραπεζίτες στα κελιά", "κλείστε το ΔΝΤ, τώρα", "μόνη λύση - επανάσταση".

Αυτά τα συνθήματα κυριαρχούσαν στις 26 του Σεπτέμβρη στην πανευρωπαϊκή αντικαπιταλιστική διαδήλωση προς το Συνεδριακό Κέντρο, όπου η αφρόκρεμα των διεθνών τραπεζιτών και εκπροσώπων του κεφαλαίου είχαν την σύνοδο τους.

Όπως αναγκάστηκε να σημειώσει και το CNN, η διαδήλωση είχε "έντονα μαρξιστικό τόνο.

Αυτό οφείλεται στην συμμετοχή πέντε χιλιάδων περίπου διαδηλωτών της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης από διάφορες χώρες και στον κεντρικό ρόλο που έπαιξαν στην όλη πορεία της διαδήλωσης.

Η πρώτη μέρα ξεκίνησε με τους καπιταλιστές και τους τραπεζίτες να κοιτάζουν από τις τζαμαρίες μέσα στο Συνεδριακό Κέντρο - όπου είχαν μεταφερθεί πολύ πριν αρχίσουν να συγκεντρώνονται οι διαδηλωτές - τις διαμαρτυρίες. Τέλειωσε με τους συνέδρους να μην μπορούν να φύγουν αποκλεισμένοι από χιλιάδες κόσμο. Η κυβέρνηση της Τσεχίας προσπάθησε να λύσει το πρόβλημα κλείνοντας το μετρό για όλους τους υπόλοιπους για να βγάλει έξω τους συνέδρους. Για να πάνε πού. Η όπερα, όπου ήταν αποφασισμένη μια "βραδιά ψυχαγωγίας", ήταν κλειστή από τους διαδηλωτές. Η δεξίωση της κατέληξε σε μια παταγώδη αποτυχία.

Παταγώδης αποτυχία ήταν και οι εργασίες της Συνόδου την Τετάρτη. Οι αίθουσες ήταν άδειες από συνέδρους - με τους περισσότερους να μην μπορούν να βγουν φοβισμένοι από τα ξενοδοχεία τους και πολλούς από αυτούς να έχουν ήδη αποχωρήσει για τις χώρες τους.

Το βράδυ της Τετάρτης οι οργανωτές ανήγγειλαν τη λήξη της συνόδου μια μέρα νωρίτερα, χωρίς να καταφέρουν να ολοκληρώσουν τις εργασίες της. Είπαν ότι αυτό δεν είχε να κάνει με τις διαδηλώσεις. Ηταν προφανώς ψέματα.

Η Τσέχικη κυβέρνηση μαζί με τους τραπεζίτες εδώ και ένα χρόνο εκπαίδευαν μαζί με το FBI την τσέχικη αστυνομία για να καταστείλει τις διαδηλώσεις ενάντια στο ΔΝΤ, όπως στην Ουάσιγκτον πριν μερικούς μήνες. Ξόδεψαν δισεκατομμύρια και εισήγαγαν εξοπλισμό και χημικά από τις ΗΠΑ, την Γερμανία. Παρέταξαν 11 χιλιάδες αστυνομικούς, όλη την δύναμη της Τσεχίας, μαζί με στρατό και τεθωρακισμένα οχήματα της αστυνομίας. Πίστευαν ότι έτσι θα μπορούσαν να ελέγχουν την πόλη και να εξασφαλίσουν την ομαλή λειτουργία του Συνεδρίου όπως έγινε στην Ουάσιγκτον.

Όμως αυτή η προσπάθεια τους απέτυχε. Οι δρόμοι της Πράγας στις 26 Σεπτέμβρη ανήκαν στους διαδηλωτές. Οι σύνεδροι με όλη την αστυνομική κουστωδία τους δεν τολμούσαν να πάρουν ούτε τις λιμουζίνες τους. Δεν τολμούσαν να πάνε στις όπερες, τις δεξιώσεις και την επόμενη μέρα στις ίδιες τις συνεδριάσεις της Συνόδου.

Η τεράστια δύναμη της παγκόσμιας εργατικής τάξης έγινε ο εφιάλτης των καπιταλιστών και στην Πράγα.

Τόσο μεγάλος εφιάλτης, ώστε ήδη έχουν αποφασίσει ότι η επόμενη σύνοδος του ΔΝΤ και ΠΤ θα γίνει σε κάποια χώρα του αραβικού κόσμου, ίσως στην έρημο για να μην τους φτάνουν οι διαδηλωτές. Είναι γελασμένοι. Η εργατική τάξη υπάρχει παντού και το αντικαπιταλιστικό κίνημα εξαπλώνεται με γρήγορους ρυθμούς σε όλο τον κόσμο.

Η Πράγα ήταν ένας σταθμός. Για δεύτερη φορά μετά το Σιάτλ ταπείνωσε τον παγκόσμιο καπιταλισμό και μάλιστα σε μια χώρα της Ανατολικής Ευρώπης. Γιατί έδειξε ότι η δύναμη των από κάτω, της εργατικής τάξης και της νεολαίας μπορεί να νικάει τις κορυφαίες οργανώσεις των καπιταλιστών. Γιατί έδειξε ότι όταν παλεύουμε ενωμένα εργαζόμενοι και νεολαίοι, συνδικαλιστές και οικολόγοι, αναρχικοί και σοσιαλιστές, μπορούμε να νικάμε.

Η Πράγα έδειξε ακόμα ότι μέρα με την μέρα δυναμώνει το κίνημα για την ανατροπή του καπιταλισμού. Στις 26 Σεπτέμβρη, το σύνθημα "Μόνη Λύση - Επανάσταση" ήταν σαν να πετούσε από τη μια άκρη της διαδήλωσης στην άλλη.

Προοπτική

Οι μεγάλες διαδηλώσεις ήταν και είναι πολύ σημαντικές για το μεγάλωμα αυτού του κινήματος, γιατί χτίζουν την ενότητα και στοχεύουν κατευθείαν ενάντια στον καπιταλισμό. Ομως, όλοι καταλαβαίνουν ότι το να κλείσεις για μια μέρα τον ΠΟΕ είναι μια νίκη που είναι κυρίως συμβολική. Μένει το ερώτημα, τι κάνεις τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου. Η άποψη ότι θα συνεχίσουμε περιμένοντας πότε θα οργανωθεί η επόμενη μεγάλη διαδήλωση δεν μας πηγαίνει πολύ μακριά. Το πρώτο που χρειάζεται είναι να υπάρχει συνέχεια της δράσης, τόσο σε διεθνές όσο και σε τοπικό επίπεδο. "Να σκεφτόμαστε παγκόσμια και να δρούμε τοπικά" όπως ήταν και το μήνυμα από την Πράγα.

Μεταφέρουμε την αντικαπιταλιστική πάλη μέσα στις ξεχωριστές χώρες παλεύοντας ενάντια στα συγκεκριμένα μέτρα που οι κυβερνήσεις μας προσπαθούν να μας επιβάλουν με πρόσχημα την παγκοσμιοποίηση.

Όπως ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, στις απολύσεις, ενάντια στο ξήλωμα των εργασιακών σχέσεων κλπ.

ως ένα αντικαπιταλιστικό κίνημα για να είναι αποτελεσματικό θα πρέπει να βάλει σα στόχο την συνολική ανατροπή αυτού του συστήματος.

Ποια είναι όμως η δύναμη που μπορεί να ανατρέψει αυτό το σύστημα; Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η ένωση όλων αυτών των κινημάτων είναι το καθοριστικό στοιχείο. Ομως αυτό δεν φτάνει. Η δύναμη για να ανατρέψουμε το σύστημα των καπιταλιστών βρίσκεται εκεί ακριβώς που δημιουργούνται ο πλούτος και η τεράστια δύναμη της άρχουσας τάξης, στους χώρους δουλειάς.

Αυτή η δύναμη είναι η εργατική τάξη γιατί παράγει όλον αυτόν τον πλούτο και έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την κυριαρχία του καπιταλισμού.

Αν το "ποιος θα θάψει τον καπιταλισμό" είναι ένα ερώτημα, άλλο τόσο σημαντικό είναι το με ποια οργάνωση. Το νέο αυτό αντικαπιταλιστικό κίνημα ξέσπασε από τα κάτω. Ενα από τα πιο δυνατά του σημεία είναι ότι άνθρωποι με διαφορετικές αφετηρίες βρέθηκαν ενάντια στον κοινό εχθρό. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η συνέχεια πρέπει να βασίζεται μόνο πάνω στη "συμφωνία κοινής δράσης των διαφορετικών" - αριστερών, οικολόγων κλπ.

Εχουμε απέναντί μας μια οργανωμένη κυρίαρχη τάξη που μας σφυροκοπάει. Οχι μόνο με πλαστικές σφαίρες και γκλόμπ, αλλά και αποπροσανατολίζοντας με τον εθνικισμό, το ρατσισμό, το σεξισμό, μια τάξη που αλλάζει στάσεις και τακτικές όπως τη συμφέρει. Χρειάζεται πολιτική οργάνωση που να εξοπλίζει με ιδέες, να αναλύει πώς δουλεύει το σύστημα και πώς κινούνται οι καπιταλιστές και να οργανώνει τη δράση για να τους σταματήσουμε.

Οι σοσιαλιστές πιστεύουν στην κοινή δράση όλων των εργαζομένων, αλλά ταυτόχρονα στην αναγκαιότητα ενός κόμματος που θα οδηγήσει στη νίκη αυτή τη δράση. Οι σοσιαλιστές δεν θέλουν την "οργάνωση για την οργάνωση". Θέλουμε να χτίσουμε ένα δυνατό επαναστατικό κόμμα γιατί με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να επηρεάσουμε όλο και περισσότερους, γιατί έτσι δυναμώνουμε την πάλη ενάντια στο σύστημα. Ελάτε να δώσουμε μαζί αυτή τη μάχη.

Μυριάνθη Λοΐζου

Τα πρωτοφανή κατασταλτικά μέτρα της τσέχικης κυβέρνησης δηλώσεων δεν κατάφεραν να εμποδίσουν τους χιλιάδες διαδ απο όλες τις χώρες τις Ευρώπής να "καταλάβουν" την Πρά τρόμο στους τραπεζίτες και τους επιχειρηματίες που συνεδ φρούρια. Η Εργατική Δημοκρατία όπως και οι άλλες οργα Σοσιαλιστικής Τάσης, ήταν εκεί.

...ως της Πράγας

...ίκησαν το Δ.Ν.Τ.

...σης και η απαγόρευση των δια-
...διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν
... Πράγα και να σκορπίσουν τον
...νεδρίαζαν κλεισμένοι μέσα σε
...ργανώσεις της Διεθνιστικής
...κεί.

«Συγκλονιστική εμπειρία»

Η διαδήλωση στην Πράγα στις 26 Σεπτεμβρίου ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία. Χιλιάδες νεολαίοι, εργαζόμενοι, άνθρωποι όλων των ηλικιών και των εθνικοτήτων , σοσιαλιστές, αναρχικοί , οικολόγοι, συνδικαλιστές και αγρότες έστειλαν μήνυμα ενότητας και οργής ενάντια στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού συστήματος, στο Δ.Ν.Τ και στην Παγκόσμια Τράπεζα. Ήταν ένα καθαρά αντικαπιταλιστικό πανηγύρι, που βροντοφώναξε σε πολλές γλώσσες "Εργάτες Ενωμένοι - Ποτέ Νικημένοι" , "Ο Καπιταλισμός Σκοτώνει - Σκοτώστε τον Καπιταλισμό", "Μόνη Λύση - Επανάσταση", Ένιωθες πως δεν είσαι μόνος σου, είμαστε χιλιάδες εμείς που θέλουμε έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, βία, και καταπίεση όπου οι άνθρωποι θα είναι πάνω από τα κέρδη, για να μην πεθαίνουν κάθε μέρα 19.000 παιδιά για χάρη του κεφαλαίου. Ήταν επίσης πολύ σημαντικό ότι τις προηγούμενες μέρες της διαδήλωσης έγιναν πολλά σεμινάρια με θέματα που αφορούσαν την παγκοσμιοποίηση και το τι κάνουμε. Φάνηκε πως όλος αυτός ο κόσμος ήθελε να εμβαθύνει περισσότερο, να βρει λύσεις που θα φέρουν την αλλαγή. "Σκεφτόμαστε Παγκόσμια - Δρούμε Τοπικά," αυτή είναι η ουσία του πράγματος τελικά και σ' αυτό πρέπει να επικεντρωθούμε. Ο αγώνας είναι εδώ, καθημερινά, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, στις περικοπές, στον εθνικισμό. Η Πράγα ήταν μόνον ένα μικρό δείγμα της τεράστιας δύναμης μας. Ας οργανωθούμε για να σκοτώσουμε τον καπιταλισμό!

Τζένη Αλβανού

Από την Πράγα ως τη Λευκωσία

Την ώρα που οι δρόμοι της Πράγας πλημμύριζαν από χιλιάδες κόσμο που διαδήλωναν ενάντια στο ΔΝΤ, την Τρίτη 26 Σεπτέμβρη οργανώθηκαν σε διάφορες πόλεις του κόσμου κινητοποιήσεις συμπαράστασης.

Στη Λευκωσία η Πρωτοβουλία Πράγα 2000 οργάνωσε συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας με κεντρικό σύνθημα «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη».

Σε αντίθεση με το τι έγινε σε άλλες χώρες, όπου συντεχνίες και πολιτικές οργανώσεις πρωτοστάτησαν στο χτίσιμο ανάλογων πρωτοβουλιών με ευκαιρία την αντικαπιταλιστική κινητοποίηση στην Πράγα, οι μεγάλες συντεχνίες όπως ΠΑΣΥΔΥ, ΣΕΚ, ΕΤΥΚ, αγνόησαν εντελώς τα καλέσματα της Πρωτοβουλίας ενώ το ΑΚΕΛ, η ΠΕΟ και η ΕΔΟΝ, παρόλες τις επανειλημμένες προσκλήσεις αρνήθηκαν να πάρουν μέρος στην Πρωτοβουλία.

Επιπλέον, όσον αφορά το ΑΚΕΛ και την ΠΕΟ δυστυχώς αντιμετώπισαν ανταγωνιστικά την Πρωτοβουλία και κινήθηκαν σεχταριστικά σε σχέση με την προσπάθεια να οργανωθεί μία ενιαία αντικαπιταλιστική κινητοποίηση με όσο το δυνατό περισσότερες οργανώσεις και κινήματα.

Η Πρωτοβουλία Πράγα 2000 συγκροτήθηκε στα τέλη Ιούλη μετά από κάλεσμα της Εργατικής Δημοκρατίας στις διάφορες οργανώσεις. Παρόλο που στην αρχή η προβολή που δόθηκε από τα ΜΜΕ ήταν φοβερά περιορισμένη, εντούτοις στην εξέλιξη 13 οργανώσεις δήλωσαν την υποστήριξή τους στην Πρωτοβουλία, μαζί και δύο τουρκοκυπριακές οργανώσεις. Καθώς πλησίαζε η μέρα της μεγάλης κινητοποίησης στην Πράγα ήταν δύσκολο και για τα ΜΜΕ αλλά και για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να το αγνοήσουν. Χαραχτηριστικά το Τρίτο του ΡΙΚ κι ο ΑΣΤΡΑ αφιέρωσαν εκπομπές για την παγκοσμιοποίηση φιλοξενώντας μέλη της αποστολής της Πρωτοβουλίας στην Πράγα αλλά κι από την Εργατική Δημοκρατία. Γι' αυτό και το ΑΚΕΛ, ΠΕΟ, κλπ ενώ για 2 ολόκληρους μήνες αρνιόνταν κάθε συμμετοχή στην Πρωτοβουλία όταν πλησίαζε η Πράγα έτρεξαν να προλάβουν «πρώτοι και μόνοι».

Έτσι, σε ανύποπτο χρόνο, το ΑΚΕΛ ανακοίνωσε πικετοφορία για τη Δευτέρα 25 Σεπτεμβρίου, ακριβώς μιαν ημέρα πριν από την κινητοποίηση της 26/9 που είχαν προγραμματίσει οι 11 οργανώσεις της Πρωτοβουλίας. Επιπλέον, παρόλο που το κάλεσμα του ΑΚΕΛ απευθυνότανε σε «όλους όσους τάσσονται ενάντια στο περιεχόμενο και την φιλοσοφία της παγκοσμιοποίησης», εντούτοις, όχι μόνο δεν επέτρεψαν στην Πρωτοβουλία να συμμετάσχει στην πικετοφορία με το δικό της πανό.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Για την ηγεσία του ΑΚΕΛ υπάρχουν δύο ζητήματα. Πρώτον, παρόλο που απορρίπτει τον νεοφιλελευθερισμό δεν επιδιώκει τη συνολική ρήξη με το σύστημα αλλά θεωρεί την νέα οικονομική τάξη σαν μια πορεία μη αναστρέψιμη και ότι μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα, την παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου και τους νόμους της αγοράς, θα πρέπει να διεκδικήσουμε καλύτερους όρους πετυχαίνοντας έστω «παγκοσμιοποίηση με ανθρώπινο πρόσωπο». Δεύτερον, σύντομα ξεκινά προεκλογική περίοδος, και το χτίσιμο δεξιών συμμαχιών είναι και θ' αποτελέσει κεντρικό ζήτημα στο Συνέδριο του ΑΚΕΛ τον Δεκέμβρη. Γι' αυτό και η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν θα ήθελε σε καμιά περίπτωση να ταυτιστεί με ξεκάθαρες πολιτικές αντικαπιταλιστικού χαραχτήρα όπως λ.χ. η πολιτική της Πρωτοβουλίας.

Από την πλευρά των ηγεσιών της ΟΕΛΜΕΚ και της ΟΛΤΕΚ, παρόλο που μαζί με τις άλλες οργανώσεις στήριξαν την Πρωτοβουλία, δεν είδαν την κινητοποίηση σαν μέρος του αγώνα ενάντια στην πολιτική της διάλυσης των σχολείων και της δημόσιας Παιδείας από την κυβέρνηση ούτε σαν ουσιαστική δράση της βάσης, γι' αυτό αρκέστηκαν στο τυπικό μέρος της συμμετοχής στην Πρωτοβουλία.

Παρόλα αυτά όμως η συγκρότηση της Πρωτοβουλίας έδειξε ότι υπάρχει έδαφος για κοινή αντικαπιταλιστική δράση που να ενώνει τον κόσμο από τα κάτω. Η διάθεση που έδειξαν πολλοί, νεολαίοι, ακτιβίστες και εργαζόμενοι να ενημερωθούν για την κινητοποίηση στην Πράγα, για το ΔΝΤ και την ΠΤ ήταν εντυπωσιακή.

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις στην Πράγα όπως και προηγούμενα στο Σηάτλ, στην Ουάσινγκτον, στη Μελβούρνη στέλνουν το αισιόδοξο μήνυμα ότι, οι εργαζόμενοι αντιστέκονται στη νέα τάξη πραγμάτων και δείχνουν το δρόμο για συντονισμό της δράσης και ένταση των αγώνων σε κάθε μια χώρα.

Ο τρόπος για να παλέψουμε δεν είναι να σέρνονται οι συντεχνίες στα τραπέζια του «κοινωνικού διαλόγου» με την κυβέρνηση και τους εργοδότες ούτε και οι συμβολικές κινητοποιήσεις αλλά οι πανεργατικές κινητοποιήσεις, οι απεργίες και οι καταλήψεις. Το νεοφιλελευθερισμό και τις επιπτώσεις του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού μπορούμε να τα χτυπήσουμε παλεύοντας εδώ ενάντια στην κυβέρνηση Κληριδη.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Φοιτητές

Να σταματήσει η κυβερνητική κοροϊδία

Παρά τις διακηρύξεις του υπουργού Παιδείας ξεκίνησε και φέτος η φοιτητική χρονιά με πολλά προβλήματα. Η πανεπιστημιούπολης, παρά τις υποσχέσεις των αρμόδιων ότι θα παραδίδονταν σύντομα στους βρίσκεται ακόμη στα αρχικά της στάδια. Είναι αμφίβολο αν θα παραδωθεί μέσα επόμενα δυό χρόνια αφού ακόμη βγάζουν τρύπες για θεμέλια.

Τα βιβλία που είναι απαραίτητα για τους φοιτητές τόσο του πανεπιστήμιου, όσο και των κολλεγίων δεν υπάρχουν στα βιβλιοπωλεία με αποτέλεσμα οι φοιτητές να τρέχουν και να ξοδεύουν τεράστια ποσά για να βγάλουν φωτοτυπίες.

Οσον αφορά το θέμα της χορηγίας, τίποτα δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμη και οι υποσχέσεις της κυβέρνησης παραμένουν χωρίς αντίκρισμα. Στους φοιτητές των αναγνωρισμένων τεταρτοετών κλάδων των κολλεγίων - οι φοιτητές των διετών προγραμμάτων σπουδών εξαιρούνται της χορηγίας — υπόσχεται ότι θα τους δώσει την χορηγία στο τέλος της χρονιάς μετά που οι φοιτητές θα έχουν ήδη πληρώσει τα δίδακτρα!

Από την άλλη μπορεί να έχουν αναγνωρίσει αρκετούς κλάδους των κολεγίων, αλλά στην ουσία κανένα πτυχίο δεν έχει τύχει αναγνώρισης μιάς και το ΚΥΣΑΤΣ αναβάλλει την εξέταση αυτών που έχουν ήδη υποβληθεί.

Η ΠΟΦΝΕ έχει ήδη οργανώσει την πρώτη κινητοποίηση, εξαιτίας της απόφασης της κυβέρνησης να μην επιχορηγήσει τους φοιτητές που βρίσκονται στο προκαταρκτικό έτος (γλώσσας) στα πανεπιστήμια του εξωτερικού. Η κινητοποίηση περιελάμβανε πορεία στο υπουργείο Οικονομικών και παράδοση υπομνήματος στον υπουργό. Η πραγματικότητα είναι ότι η κυβέρνηση είναι πολύ καλός γνωστής των προβλημάτων των φοιτών αφού αυτή τα δημιουργεί. Αυτή είναι που καθυστερεί την αποπεράτωση της πανεπιστημιούπολης για λόγους οικονομίας. Αυτή είναι που εμπαίζει τους φοιτητές στο θέμα της χορηγίας και τους αφήνει έρμαιο στα χέρια των κολεγιάρχων.

Απο παλιότερη κινητοποίηση των φοιτητών

Δεν είναι μέσα στις προτεραιότητες της η επίλυση αυτών των προβλημάτων. Προτιμά να δίνει επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές εκατομμυρίων σε μεγαλοεπιχειρηματίες όπως το Λόρδο. Να χαρίζει εκατομμύρια λίρες στις εταιρείες πετρελαιοειδών, στους τζογαδόρους του χρηματιστήριου και τους χρηματιστές. Προτιμά να ξοδεύει εκατομμύρια σε εξευτελιστικές, για τις γυναίκες, φιέστες όπως τα καλλιστεία για τη «Μις Υφήλιος» ή να ξοδεύει εκατοντάδες εκατομμύρια σε εξοπλιστικά προγράμματα και για ασκήσεις όπως το «Νικηφόρο» που ενισχύουν τον εθνικισμό και φέρνουν τον πόλεμο πιο κοντά.

Αυτό που χρειάζεται δεν είναι να πειστεί η κυβέρνηση αλλά να πιεστεί. Δεν έχει κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσει τους κλάδους των κολεγίων, αποφέροντας έτσι εκατομμύρια στους κολεγιάρχες, αλλά αναβάλλει την εξέταση καθυστερώντας έτσι την αναγνώριση των πτυχίων των απόφοιτων αυτών των κλάδων.

Αυτό που χρειάζεται είναι μια πολιτική που να προωθεί τη σύγκρουση με τη πολιτική της λιτότητας και των περικοπών σε ουσιώδεις τομείς όπως είναι η υγεία και η παιδεία. Μια πολιτική που να στέκει εμπόδιο στην πολιτική της κυβέρνησης που βάζει τα συμφέροντα των ξενοδόχων, των στρατοκρατών και των εμπόρων όπλων πάνω από το μέλλον της νεολαίας που αύριο θα κληθεί να αντιμετωπίσει την ανεργία και την αδικία ενός σκληρού συστήματος.

Χρειάζεται μια πολιτική που να βάζει μπροστά τους αγώνες των φοιτητών και όχι να περιμένει από τα κόμματα να αποφασίσουν αν είναι στο συμφέρον τους να δώσουν κάποια «ψίχουλα» στους φοιτητές για να βεβαιωθούν ότι θα έχουν την ψήφο τους στις επικείμενες εκλογές. Μια πολιτική που να βάζει τον άνθρωπο πάνω από τα κέρδη των κολεγιάρχων και των επιχειρηματιών.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η αύξηση στη τιμή του πετρελαίου "καίει" τους μισθούς

Για τέταρτη φόρα σε λιγότερο από ένα χρόνο αυξήθηκαν οι τιμές των καυσίμων με αποτέλεσμα οι αλυσιδωτές αυξήσεις των τιμών, να εξανεμίζουν τους μισθούς των εργαζομένων. Από τον Οκτώβρη του ΄99 μέχρι τον Σεπτεμβρη του 2000 η τιμή της βενζίνης αυξήθηκε 5,1 σεντ το λίτρο, και του πετρελαίου 6,1 σέντ το λίτρο.

Ο Ρολάνδης ενώ υπόσχεται στους ιδιοκτήτες των εταιρειών πετρελαιοειδων και στους ξενοδόχους περισσότερες επιδοτήσεις για να προστατεύσουν τα κέρδη τους, προκαλεί με όλη την αναίδεια τους εργαζομένους καλώντας τους να κάνουν περισσότερη οικονομία στην κατανάλωση.

Οι οικοκυρές, λέει, πρέπει να περιορίσουν τις μικροσυσκευές που έχουν στην κουζίνα τους, να μην αφήνουμε άσκοπα τα φώτα αναμένα, ενώ μας «απείλησε» οτι σκέφτεται να επαναφέρει το νόμο «μονά και ζυγά» για τα αυτοκίνητα!

Ποιός όμως έχει οφεληθεί απο την μείωση της τιμής του πετρελαίου ολα τα προηγούμενα χρόνια; Σε συνέντευξη του στη «οικονομικη Σημερινη» 18/6/00, ο βουλευτής του ΑΚΕΛ Κίκης Καζαμίας αποκαλύπτει ότι: *«η κυβέρτηση αθέτησε υπόσχεση της απο το Δεκέμβρη του ΄96, ότι εάν από τότε που επιβλήθηκε η τελευταία αύξηση, ακολουθούσε πτώση της τιμής της πρώτης ύλης, τότε θα μείωνε τις τιμές. Από τις αρχές του ΄97 ακολούθησε θεαματική πτώση, που σταδιακά μείωσε την τιμή του αργού πετρελαίου απο 24 δολάρια το βαρέλι μέχρι και κάτω από 10, με αποτέλεσμα οι καταναλωτές να πληρώσουν κατα την τριετία΄97-΄99, περίπου 85 εκ. Λ.Κ. πέρα από τις κανονικές τιμές. Αυτό το ποσό διοχετεύθηκε στο Δημόσιο Ταμείο, ενώ ποσό 30 εκ. λίρες θα έπρεπε να επιστραφεί με βάση συγκεκριμένη νομοθεσία στον καταναλωτή υπό μορφή επιδότησης της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος. Αντί αυτού επεστράφει ποσό μόνο 10εκατ. λιρών.»*

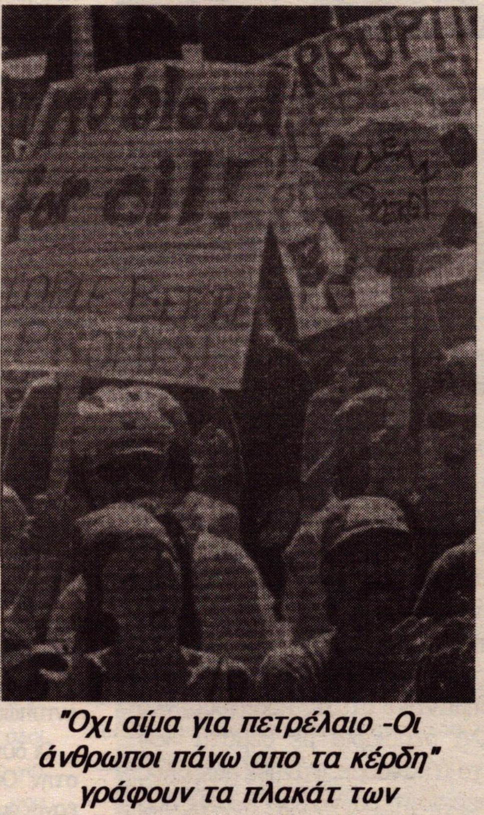

"Οχι αίμα για πετρέλαιο -Οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη" γράφουν τα πλακάτ των διαδηλωτών απο τον Καναδα

Ποιός φταίει;

Η άνοδος της τιμής του πετρελαίου απειλεί να βυθίσει στη κρίση την παγκόσμια οικονομία με νέα δισβάστακτα βάρη στους φτωχούς σ΄όλη την Ευρώπη ενώ έχει προκαλέσει πολλές αντιδράσεις ενάντια στις κυβερνήσεις.

Η σημερινή κρίση όμως δεν έχει προκληθει μόνο από τον ΟΠΕΚ καί τις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες αλλά κύρια από τις πολυεθνικές του πετρελαίου που ελέγχουν ολόκληρο το κύκλωμα και κερδοσκοπούν ασύστολα. Η πρόβλεψη για τα συνολικά κέρδη των μεγαλυτέρων εταιρειών πετρελαίου του κόσμου για το 2000 είναι πάνω απο 30 δις λίρες.

Ακόμα, η κρίση του πετρελαίου οφείλεται και στην άνοδο του δολαρίου. Οι κερδοσκόποι των διεθνών χρηματηστηρίων διακινούν κολοσσιαία ποσά καθημερινά. Είναι αυτοί που στοιχηματίζουν υπέρ του δολαρίου και κατά του Ευρώ στην σημερινή συγκυρία.

Η κρίση είναι με λίγα λόγια το αποτέλεσμα μια χρεωκοπημένης πολιτικής, «της απελευθέρωσης της αγοράς», που ακολουθούν οι άρχουσες τάξεις.

Αιματηρό παρελθόν

Το πετρέλαιο απο τις αρχές του 20ου αιώνα έχει γίνει συνώνυμο με τη φρίκη και το παραλογισμό του καπιταλιστικού συστήματος. Ηταν η εποχή που μεγάλες μονοπωλιακές επιχειρήσεις αρχίζουν να ελέγχουν ολόκληρους κλάδους της οικονομίας.

Η ανακάλυψη κοιτασμάτων και σε άλλες περιοχές στο κόσμο, εκτός απο τις ΗΠΑ, όπως η Μέση Ανατολή, όξυνε τον ανταγωνισμό και μαζί έγινε αιτία για πολέμους, και πληρώθηκε με αίμα και αφάνταστη φτώχεια απο τους λαούς της περιοχής.

Το τέλος του ψυχρού πολέμου όμως δεν σήμανε και το τέλος των ανταγωνισμών και επεμβάσεων. Το 1990 οι ΗΠΑ και οι δυτικοί σύμμαχοι τους εκτέλεσαν την μεγαλύτερη στρατιωτική επιχείρηση απο την εποχή του Βιετνάμ, ενάντια στον πρώην «εκλεκτό» τους Σαντάμ Χουσείν που εισέβαλε στο Κουβέιτ, καταλαμβάνοντας τις πετρελαιοπηγές.

Από την άλλη η Ρώσικη άρχουσα τάξη δεν δίστασε το 94-΄96 αλλα και το΄99 να επιτεθεί με τον πιο βάρβαρο τρόπο ενάντια στην μικροσκοπική Τσετσενία για να μπορέσει να έχει τον έλεγχο των πετρελαίων του Καυκάσου και της Μαύρης Θάλασσας.

Τα χέρια των πολυεθνικών είναι βαμμένα με αίμα. Η απάντηση δεν είναι η υποταγή στους νόμους της αγοράς αλλά ο αγώνας του εργατικού κινήματος για μείωση της τιμής των καυσίμων, για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για περισσότερες επιδοτήσεις στα σχολεία, νοσοκομεία και αύξηση των δαπανών για την κοινωνική πρόνοια.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Εργατικά ατυχήματα

Ανθρωποθυσίες των καπιταλιστών

Εβδομάδα Ασφάλειας και Υγείας στην εργασία και ομως παρόλες τις εβδομάδες ασφάλειας που «τιμήθηκαν», τα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται. Μόλις πριν μερικές μέρες είχαμε νεο θανατηφόρο στο χώρο όπου κτίζεται το Πανεπιστήμιο. Ενας εργαζόμενος επεσε σε λάκκο με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά. Πριν μερικές βδομάδες άλλος έπεσε απο οικοδομή στο κενό χάνοντας την ζωή του. Κι'ομως αν υπήρχε απλά μια περίφραξη με δύχτι, πολύ πιθανό να ζούσε σήμερα.

Η αδιαφορία των αφεντικών και της κυβέρνησης για την ασφάλεια των εργαζομένων είναι εγκληματική. Οχι μόνο δεν παίρνουν κάποια στοιχειώδη μέτρα ασφάλειας, αλλα προσπαθούν κάθε φορά να φορτώσουν στους εργαζόμενους τα ατυχήματα. Καταγγέλουν τους εργαζόμενους: «οτι δεν εχουν συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο», «οτι αδιαφορούν και δέν τηρούν οι ίδιοι τους κανονισμούς και τα μέτρα ασφάλειας». Αυτό οχι μόνο ειναι χοντρό ψέμα αλλά δείχνει και το πόσο θράσος έχουν. Χαρακτηριστικά ο Μουσίουτας δήλωσε πως: «*ο εργαζόμενος εχει κάθε δικαίωμα να απαιτήσει απο τον εργοδότη εκείνα τα προφυλακτικά μέτρα για την προστασία του και μάλιστα να τον καταγγείλει στις αρμόδιες υπηρεσίες του υπουργείου του.*»

Η υποκρησία δέν έχει όρια. Ειδαμε τι μέτρα πήρε ο ίδιος και το υπουργείο του για τις καταγγελίες νοσοκόμων, οι οποίες βρέθηκαν με σοβαρή βλάβη στο συκώτι και άλλες χρόνιες παθήσεις λόγω τις έλλειψης προστατευτικών μέτρων στην χρήση κυτταροστατικών φαρμάκων στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας.

Αυξάνονται

Τα εργατικά ατυχήματα τα τελευταία χρόνια συνεχώς αυξάνονται Μέχρι τον Σεμπτέβρη του 2000 είχαμε ήδη 723 ατυχήματα απο τα οποία τα τρία ήταν θανατηφόρα. Το 1999 έγιναν 1090 ατυχήματα απο τα οποία 13 ήταν θανατηφόρα. Στη πραγματικότητα όμως τα ατυχήματα είναι πολύ περισσότερα γιατί πολλά απο αυτά δεν καταγγέλονται απο τους ίδιους τους εργαζόμενους απο φόβο μήπως χασουν την δουλεια τους.,

Τα περισσότερα ατυχήματα γίνονται στην οικοδομική και κατασκευαστική βιομηχανία και αυτό δεν ειναι τυχαίο. Ειναι γιατι οι εταιρίες για να αυξήσουν τα κέρδη τους, λόγω της κρίσης και του ανταγωνισμού, δέν φροντίζουν να πάρουν ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ασφάλειας.

Ακόμα χειρότερα σ'αυτούς τους κλάδους παρόλη την κρίση, υπάρχει μεγάλη εντατικοποίηση στους ρυθμούς δουλείας. Οι εργαζόμενοι αναγκάζονται επειδή βρίσκονταν για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς δουλειά να εργάζονται με μεγάλη ένταση, κυριολεκτικά τους σφίγγουν και τους βγάζουν το λάδι για αύξηση της παραγωγής και δουλεύουν με φοβερά εξαντλητικά ωράρια και υπερωρίες.

Χαρακτηριστικά ο εργολάβος στο Νεο Γενικό Νοσοκομείο ο οποίος σύμφωνα με τον υπουργό Συγκοινωνιών (ο οποίος τον έφερνε σαν παράδειγμα προς μιμηση), δέν εκλεισε για τις άδειες των οικοδόμων την καλοκαιρινή περίοδο.

Φταίνε οι εργοδότεςΟι θύτες, δηλαδή οι εργοδότες προσπαθούν να παρουσιάσουν τα θύματα σαν τους βασικούς υπεύθυνους των ατυχηματων. Φταίχτες όμως είναι οι εργοδότες και η κυβέρνηση που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το κυνήγι του κέρδους. Το μόνο που τους ενδιαφέρει ειναι να βγάζουν όλο και περισσότερη δουλειά με όσο πιο λίγα λεφτά. Ετσι όχι μόνο δεν ξοδεύουν για να εφαρμόσουν προστατευτικά μέτρα ασφάλειας αλλά ολο και εντατικοποιούν την παραγωγή και πιέζουν συνεχώς τους εργαζόμενους με αποτέλεσμα να γίνονται όλο και πιο πολλά εργατικά ατυχήματα.

Ποίος θα σταματήσει αυτές τις ανθρωποθυσίες για χάρη του κέρδους; Σίγουρα όχι αυτοι που κερδοσκοπούν με τη ζωή των εργαζομένων. Ούτε η κυβέρνηση και οι υπουργοί της οι οποίοι με την πολιτική της παγκοσμιοποίησης και της «ελεύθερης αγοράς» βάζουν τα κέρδη πάνω απο τους ανθρώπους.

Οι ίδιες οι συντεχνίες πρέπει να προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις για να σταματήσουν οι ανθυγιεινές συνθήκες δουλειάς και να αναγκάσουν τους εργοδότες να πάρουν τα κατάλληλα μέτρα ασφάλειας άμεσα.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών εδώ και καιρό ζητούν απο το υπουργείο εργασίας και την κυβέρνηση να πάρουν μέτρα και να στελεχώσουν το τμήμα επιθεώρησης εργοστασίων, να αυξήσει τον ουσιαστικό έλεγχο για τα μέτρα ασφάλειας αλλά και να κλείνει εργοστάσια που δεν εφαρμόζουν τους κανονισμούς.

Αυτά όμως δέν είναι αρκετά για να σταματήσουν τα εργατικά ατυχήματα. Οι εκκλήσεις και τα υπομνήματα μέχρι τώρα δέν φαίνεται να έφεραν αποτελέσματα. Τα ατυχήματα στούς χώρους δουλείας αυξάνονται. Πρέπει να αναλάβουν δράση οι ίδιοι οι εργαζόμενοι αν θέλουν να προστατέψουν την ζωή και την υγεία τους.

Να αρνούνται να δουλεύουν αν δεν υπάρχουν μέτρα ασφάλειας και υγιεινές συνθήκες δουλείας. Χρειάζεται να αντισταθούν, στις υποχρεωτικές υπερωρίες και στους εξοντωτικούς ρυθμούς δουλείας. Πρέπει να καλούν τις συντεχνίες και να ζητούν να τους καλύψει για τα μέτρα που θα πάρουν.

Μόνο οι εργαζόμενοι βάζουν τον ανθρωπο πάνω απο τα κέρδη και μονο οι αγώνες των ιδίων των εργαζομένων μπορούν να αναγκάσουν εργόδοτες και κυβέρνηση να εφαρμώσουν μέτρα ασφάλειας.

Κρατικά Νοσοκομεία

Να μήν περάσουν οι ιδιωτικοποιήσεις

Η απόφαση της κυβέρνησης να αναθέσει σε ιδιώτες την εγκατάσταση και λειτουργία του πλυντηρίου στο Νέο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας σε ιδιώτες έχει ξεσηκώσει τις δικαιολογημένες αντιδράσεις των εργαζομένων σε αυτά.

Αποκαλύπτει με τον πιό ξεκάθαρο τρόπο πόσο άδικη και χυδαία ήταν η επίθεση που ο Υπουργός υγείας εξαπέλυσε ενάντια στους εργαζόμενους στα πλυντήρια πρίν λίγο καιρό όταν βγήκε στις τηλεοράσεις και τους κατηγορούσε ότι ευθύνονται για τις ελλείψεις σε σεντόνια επειδή δεν δέχονται να κάτσουν υπερωρίες να τα πλύνουν γιατί κάνουν δεύτερες δουλειές το απόγευμα.

Ο τελικός στόχος εκείνης της επίθεσης ήταν να δικαιολογήσει την παραχώρηση των πλυντηρίων στον ιδιωτικό τομέα. Στην πραγματικότητα όμως ο μόνος υπεύθυνος για τις ελλείψεις σε σεντόνια ήταν το ίδιο το Υπουργείο που δεν αγόραζε σεντόνια για να ανανεώσει όσα καταστρέφονταν επειδή είχε κατα νού να παραχωρήσει αυτόν τον τομέα σε ιδιώτες. Για να το πούμε πολύ απλά δηλαδή, δεν υπήρχαν σεντόνια για να πλύνουν οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, όταν τους κατηγορούσε ο υπουργός.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να παρουσιάσει τις ιδιωτικοποιήσεις σαν το μεγάλο της επίτευγμα με το οποίο θα βελτιωθούν οι υπηρεσίες. Αυτό είναι ψέμα. Κατ αρχήν είναι η ίδια που φταίει για τις ελλείψεις και τις κακές υπηρεσίες, όπου υπάρχουν σήμερα. Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι σήμερα πολλές υπηρεσίες στον τομέα της υγείας, της κοινωνικής πρόνοιας, της παιδείας και αλλού λειτουργούν αποτελεσματικά εξαιτίας της αυτοθυσίας και της τεράστια προσπάθειας που κάνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι για να καλύψουν τα κενά που αφήνει η κυβέρνηση.

Δεύτερον, εκεί που παραχωρήθηκαν υπηρεσίες στον ιδιωτικό τομέα τα πράγματα δεν έγιναν καλήτερα αλλά χειροτέρεψαν. Στίς πρώτες βοήθειες για να πάρεις σήμερα αποτελέσματα αναλύσεων που στέλνονται σε ιδιωτικά χημεία χρειάζονται 2 έως 3 ώρες ενω πρίν που στέλνονταν στα κρατικά χημεία χρειάζονταν 20 λεπτά. Και φυσικά στοιχίζουν και πολυ περισσότερο. Οπως μας είπε ενας νοσοκόμος «*προτιμούν να δίνουν 200 λίρες σε ένα ιδιώτη αντι 20 λίρες για υπερωρίες στο κρατικό χημείο*».

Ακόμη και αν υπάρξει κάπου κάποια βελτίωση υπηρεσιών με τις ιδιωτικοποιήσεις αυτή θα έχει ένα τέτοιο κόστος που θα είναι απρόσιτο για τους απλούς ανθρώπους.

Με τις ιδιωτικοποιήσεις η κυβέρνηση στοχεύει να κτυπήσει πρώτα και κύρια τα δικαιώματα των εργαζομένων και να εξασφαλίσει κάποια ποσά απο το ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων στους ιδιώτες για να κλείσει τις τρύπες των ελλειμάτων.

Για τα ελείματα όμως δέν φταίνει οι εργαζόμενοι αλλά οι επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές που δίνει στους μεγαλοκαρχαρίες και τους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου. Φταίνε τα τεράστια εξοπλιστικά προγράμματα που καταβροχθίζουν εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες κάθε χρόνο. Μόνο για τον Νικηφόρο αυτό το μήνα θα ξοδέψει εκατομμύρια λίρες ενω τα νοσοκομεία έχουν τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό και εξοπλισμό.

Εχούν δίκαιο οι εργαζόμενοι να αντιδρούν σε αυτή την επίθεση της κυβέρνησης και να δυσπιστούν στις υποσχέσεις του υπουργού υγείας ότι δεν θα χάσει κανείς τη δουλειά του. Ποιός θα ελεξει αύριο τον κάθε ιδιώτη που θα πάρει μια δημόσια επιχείρηση να κάνει απολύσεις ή να επιβάλει νέους όρους εργοδότησης. Η κυβέρνηση που έχει ευαγγέλιο της την ελεύθερη αγορά και τις ιδιωτικοποιήσεις;

Οι εργαζόμενοι στα πλυντήρια των νοσοκομείων δεν πρέπει να μείνουν μόνοι τους σε αυτή τη μάχη που δίνουν σήμερα. Ετσι και αλλιώς παλεύουν για όλους μας. Παλεύουν για καλήτερες υπηρεσίες, παλεύουν ενάντια σε μια πολιτική που θέλει να την επιβάλει παντού η κυβέρνηση. Ηδη δήλωσε ότι το ίδιο θα κάνει και με την υπηρεσία τροφοδοσίας των νοσοκομείων.

Δεν πρέπει να την αφήσουμε να πετύχει τους στόχους της. Σήμερα είναι οι εργαζόμενοι στα πλυντήρια και τη τροφοδοσία των νοσοκομείων αύριο θα είναι οι εργαζόμενοι στα λιμάνια, στ' αεροδρόμια, στην ΑΤΗΚ, στην ΑΗΚ, στις Κυπριακές Αερογραμμές και μεθαύριο ίσως οι εργαζόμενοι στα σχολεία. Πρέπει να τη σταματήσουμε πριν πάρει φόρα.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να κάθονται να συζητούν και να παρακαλούν τον υπουργό να δεσμευτεί ότι δεν θα γίνουν απολύσεις θα πρέπει να καλέσουν αμέσως απεργίες για να σταματήσουν αυτό το ξεπούλημα των κρατικών υπηρεσιών. Αυτός είναι ο δρόμος της νίκης.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Μπορούμε να σταματήσουμε το παγκόσμιο κεφάλαιο;

Διαβάστε αυτά τα βιβλία για την Παγκοσμιοποίηση

Δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές απ' όλες τις γωνιές της Ευρώπης διαδήλωσαν στην Πράγα τον περασμένο Σεπτέμβρη ενάντια στο ΔΝΤ και στην Παγκόσμια Τράπεζα. Η αντικαπιταλιστική διάθεση που έγινε ορατή σε όλο τον κόσμο με τις διαδηλώσεις στο Σηάτλ ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου στο τέλος του '99, δίνει το υπόβαθρο για μια μεγάλη συζήτηση μέσα σε όλες τις τάσεις της Αριστεράς για την παγκοσμιοποίηση και τον καπιταλισμό σήμερα.

Το βιβλίο των εκδόσεων Εργατική Δημοκρατία «***Παγκοσμιοποίηση και Ιμπεριαλισμός, ποια είναι η απάντηση της Αριστεράς***» είναι το καλύτερο ξεκίνημα για ένα τέτοιο διάβασμα. Πρόκειται για μια συλλογή άρθρων που απαντάει σε μια σειρά ερωτήματα, όπως αν η διεθνοποίηση σημαίνει ότι έχει περάσει η εποχή των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων και που ταυτόχρονα εξετάζουν τον ματοβαμένο πόλεμο του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία. Είναι ένα πολύτιμο εργαλείο για να δυναμώσουμε την πάλη μας ενάντια στο σύστημα που "παγκοσμιοποιεί" την φτώχεια και τους πολέμους.

Το βιβλίο του καθηγητή Κώστα Βεργόπουλου «Παγκοσμιοποίηση η μεγάλη χίμαιρα» είχε μεγάλο αντίκτυπο όταν κυκλοφόρησε πριν μερικούς μήνες. Ο Βεργόπουλος σφυροκοπεί με στοιχεία όλους τους μύθους που προβάλουν οι υποστηρικτές της "ελεύθερης αγοράς" και της δεξιάς σοσιαλδημοκρατίας για να "ντύσουν" τις επιθέσεις τους. Καταλήγει με ένα κάλεσμα στην Αριστερά να σηκώσει τη σημαία της αντίστασης "που μπορεί να υπερβαίνει την άμυνα της αστικής κοινωνίας και του λαού, ανοίγοντας δρόμο προοδευτικής ακόμα και επαναστατικής μετατροπής."

«***Η Παγκοσμιοποίηση σε αμφισβήτηση***» είναι ο τίτλος του βιβλίου που έγραψαν δυο γνωστοί οικονομολόγοι από την Βρετανία, ο Πωλ Χιρστ και ο Γκράχαμ Τόμσον. Οπως περιγράφουν στο πρόλογο, ξεκίνησαν τη μελέτη τους με σκεπτικισμό για τα επιχειρήματα των οπαδών της "παγκοσμιοποίησης", σκεπτικισμός που γινόταν όλο και πιο έντονος. Ενα από τα βασικά επιχειρήματα που λένε οι Σημίτηδες και οι Μπλερ είναι ότι οι κυβερνήσεις δεν μπορούν να κάνουν τίποτα απέναντι στις γιγάντιες "υπερεθνικές" επιχειρήσεις που έχουν σπάσει τα εθνικά σύνορα. Οπως όμως γράφουν οι δυο συγγραφείς "Οι αληθινά υπερεθνικές εταιρείες (ΥΕΕ) φαίνεται πως είναι σχετικά ολιγάριθμες. Οι περισσότερες εταιρείες έχουν εθνική βάση, ενώ ασκούν εμπορική δραστηριότητα σε πολυεθνικό επίπεδο, βασιζόμενες σε μια σημαντική εθνική έδρα παραγωγής και πωλήσεων, γεγονός που μαρτυρεί πως δεν υπάρχει καμιά τάση για ανάπτυξη των πραγματικά διεθνών εταιρειών".

Το βιβλίο «***Κατανοώντας την Παγκοσμιοποίηση***» που την επιμέλεια έχει κάνει ο καθηγητής Θ. Πελαγίδης περιλαμβάνει και μια σειρά κείμενα γνωστών οικονομολόγων και αναλυτών που κάνουν σκληρή κριτική στους απολογητές της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Επίσης το βιβλίο «***Ο μύθος της παγκοσμιοποίησης και οι μεταμορφώσεις του ιμπεριαλισμού***» του μελετητή του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ Δ. Κατσορίδα, είναι γραμμένο από την ίδια κριτική σκοπιά.

Οι κινητοποιήσεις στο Σιάτλ όπως και στη Πράγα άνοιξαν πολλά ερωτηματικά για τη παγκοσμιοποίηση, τον ιμπεριαλισμό, για τον άν μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα. Σ' αυτά τα ερωτήματα έρχονται ν' απαντήσουν τα βιβλία που παρουσιάζουμε.

Οι "θεωρητικοί" της παγκοσμιοποίησης μάς την παρουσιάζουν σαν ένα εντελώς καινούργιο φαινόμενο που έχει αλλάξει ριζικά τον καπιταλισμό και τον τρόπο που λειτουργεί. Κάνουν μια τεράστια λαθροχειρία. Ο Μαρξ και ο Ενγκελς ήδη όταν έγραφαν το Κομμουνιστικό Μανιφέστο το 1848 ανέλυαν τον καπιταλισμό σαν ένα παγκόσμιο σύστημα. Στις αρχές του 20ου αιώνα, η τάση για διεθνοποίηση του κεφαλαίου είχε φτάσει στο απόγειο της.

Ο Ν. Μπουχάριν, ένας από τους θεωρητικούς του κόμματος των μπολσεβίκων γράφει το 1915 το κλασσικό του έργο «***Ιμπεριαλισμός και Παγκόσμια Οικονομία***» (δυστυχώς υπάρχει μόνο στα αγγλικά). Σ' αυτό εξηγεί ότι στον καπιταλισμό η τάση για διεθνοποίηση συνδυάζεται με την τάση του κεφαλαίου για δέσιμο με το εθνικό κράτος. Ηταν η εποχή που είχαν κάνει την εμφάνισή τους τεράστιες επιχειρήσεις που κυριαρχούσαν σε ολόκληρες εθνικές οικονομίες και άπλωναν τις δραστηριότητές τους σε όλη την υδρόγειο. Ηταν όμως και η εποχή που οι εξοπλισμοί και ο μιλιταρισμός παίρνουν τεράστιες διαστάσεις καθώς οι Μεγάλες Δυνάμεις συγκρούονται για να πάρουν το πάνω χέρι στην παγκόσμια αρένα. Τα βασικά σημεία της μαρξιστικής ανάλυσης για τον ιμπεριαλισμό υπάρχουν στο κλασσικό βιβλίο του Λένιν «***Ιμπεριαλισμός το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού***», που μπορείτε και αυτό να το βρείτε στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο. Μαζί με το «***Οικονομία του τρελοκομείου***» του Κρις Χάρμαν, αυτά τα βιβλία είναι πολύτιμα εργαλεία για να εξηγήσουμε το σημερινό κόσμο.

Ο Νόαμ Τσόμσκι, συνεχίζει να καταγγέλλει και να αποκαλύπτει τα εγκλήματα των ιμπεριαλιστών και τα ψέματα με τα οποία προσπαθούν να τα καλύψουν. Διαβάστε τα βιβλία του «***Το κοινό καλό***», «***Δυνάμεις και Προοπτικές***». Ενδιαφέρον από την ίδια άποψη είναι το βιβλίο «***Η Γεωπολιτική του Χάους***» γραμμένο από τον Ιγκνάσιο Ραμονέ, διευθυντή του αριστερού γαλλικού περιοδικού Μοντ Ντιπλοματίκ.

Η απάντηση σ' αυτό το βάρβαρο σύστημα δεν είναι η "ανθρώπινη" διαχείρισή του, αλλά η επαναστατική ανατροπή του. Αυτό είναι το θέμα του μικρού βιβλίου των εκδόσεων του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου «***Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα,***»

Στην παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου έχουμε να αντιτάξουμε την "παγκοσμιοποίηση" της εργατικής αντίστασης και της αμφισβήτησης, ένα διεθνιστικό κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό. Αν θέλετε να πάρετε μια γεύση της αντικαπιταλιστικής έκρηξης του Σηάτλ, του κινήματος ενάντια στη βαρβαρότητα του συστήματος που απλώνεται σε όλο τον κόσμο, η βιντεοκασέτα «***Η Μάχη του Σιάτλ***» (διάρκειας μιας ώρας) είναι το καλύτερο μέσο και θα τη βρείτε αποκλειστικά στο Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο. Είναι μια άμεση καταγραφή αυτής της μεγάλης μάχης από τους ίδιους τους αγωνιστές που την έδωσαν.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

11/10: Η επανάσταση στη Σερβια

18/10: Καπιταλισμός και πετρέλαιο

25/10: Ηταν αντιφασιστικός ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος;

1/11: Πώς οι εργάτες γίνονται επαναστάτες

8/11: Ποιούς οφελούν οι αντικατοχικές πορείες

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

12/10: Η επανάσταση στη Σερβια

19/10: Καπιταλισμός και πετρέλαιο

26/10: Ηταν αντιφασιστικός ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος;

2/11: Πώς οι εργάτες γίνονται επαναστάτες

9/11: Ποιούς οφελούν οι αντικατοχικές πορείες

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ____________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Απο το Σιάτλ στη Πράγα

Πώς θα προχωρήσει το αντικαπιταλιστικό κίνημα;

Σηάτλ, Ουάσιγκτον, Βιέννη, Μιγιό, Μελβούρνη, Πράγα. Ενα χρόνο μετά τη «μάχη του Σηάτλ», όταν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι κατάφεραν να σταματήσουν τη Διάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), και η αντικαπιταλιστική διάθεση που άφησε τότε άναυδο τον περισσότερο κόσμο ξεσπά ξανά και ξανά.

Η εποχή όπου τα ΜΜΕ μπορούσαν εύκολα να χαρακτηρίζουν τους εργαζόμενους και τους νέους «αδιάφορους» και «πρόβατα» έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Από τις ΗΠΑ στην Ευρώπη και από την Απω Ανατολή στη Λατινική Αμερική εκατομμύρια άνθρωποι ξεκινώντας από διαφορετική αφετηρία βλέπουν τον παραλογισμό του συστήματος και εξοργίζονται. Βλέπουν τα κλεισίματα εργοστασίων και την ανεργία να τινάζεται στα ύψη και τους μισθούς να πέφτουν. Τους ανθρώπους του «Γ' Κόσμου» να πεθαίνουν από τις αρρώστιες και από την πείνα, δουλεύοντας εξοντωτικά για λίγα ψίχουλα. Βλέπουν για χάρη του κέρδους λίγων μεγιστάνων να καταστρέφεται καθημερινά το περιβάλλον και να μπαίνει σε κίνδυνο η φύση και η ζωή των ανθρώπων με την ανεξέλεγκτη χρήση μεταλλαγμένων προϊόντων. Ζουν το ρατσισμό των κλειστών συνόρων και το κυνήγι των μεταναστών σε ΗΠΑ και Ευρώπη.

Συνδικαλιστές, εργαζόμενοι, οικολόγοι, σοσιαλιστές, αναρχικοί, άκληροι αγρότες και εργάτες γης, φοιτητές, μαθητές, νέοι και παλιοί αγωνιστές ενώνονται σε ένα κοινό αγώνα. Ενάντια στα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από αυτές τις επιθέσεις, τις πολυεθνικές, τους βιομήχανους, τους τραπεζίτες και τους οργανισμούς τους.

Στην ιστορία κάθε φορά που οι μάζες μπαίνουν σε κίνηση ενάντια στην καταστροφική δράση του συστήματος, αυτή η κίνηση συνοδεύεται και από τα ερωτήματα - πώς μπορούν να νικήσουν οι αγώνες μας. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα.

Συμβολική

Οι μεγάλες διαδηλώσεις ήταν και είναι πολύ σημαντικές για το μεγάλωμα αυτού του κινήματος, γιατί χτίζουν την ενότητα και στοχεύουν κατευθείαν ενάντια στον καπιταλισμό. Ομως, όλοι καταλαβαίνουν ότι το να κλείσεις για μια μέρα τον ΠΟΕ ή το ΔΝΤ είναι μια νίκη που είναι κυρίως συμβολική. Μένει το ερώτημα, τι κάνεις τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου. Η άποψη ότι θα συνεχίσουμε περιμένοντας πότε θα οργανωθεί η επόμενη μεγάλη διαδήλωση δεν μας πηγαίνει πολύ μακριά. Το πρώτο που χρειάζεται είναι να υπάρχει συνέχεια της δράσης, στις μάχες που δίνουν τα συνδικάτα ενάντια στη πολιτική της λιτότητας και των περικοπών, για υπεράσπιση των εργατικών κατακτήσεων, ενάντια στην ανεργία, την καταστροφή του περιβάλλοντος, το ρατσισμό σε βάρος των μεταναστών.

Ποιοί όμως μπορεί να είναι οι στόχοι ενός κινήματος που επιδιώκει τη σύγκρουση με τον καπιταλισμό; Μπορεί να περιμένει κανείς ότι ο ΠΟΕ ή το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) ίσως αλλάξουν και ακολουθήσουν μια πολιτική που να προστατεύει τα δικαιώματα των εργαζομένων και το περιβάλλον; Οτι η Παγκόσμια Τράπεζα (ΠΤ) θα χαρίσει τα λεφτά της για να σωθούν οι άνθρωποι στον «Γ' Κόσμο» και ο ΟΗΕ θα υπερασπιστεί τις αδύναμες χώρες από τις επιθέσεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων;

Είναι μεγάλη αυταπάτη να πιστεύει κανείς ότι μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο. Ολοι αυτοί οι οργανισμοί έχουν δημιουργηθεί για να εξασφαλίσουν ακριβώς ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν πρόκειται να συμβεί. Είναι οργανισμοί που αναλαμβάνουν να οργανώσουν την επίθεση της άρχουσας τάξης και όχι να την υπονομεύσουν.

Γι αυτό οι υποσχέσεις που δίνουν είνα πάντα χωρίς αντίκρυσμα. Η όποια παραχώρηση συνοδεύεται απο μιά μεγάλη επίθεση για να πάρουν πίσω ότι έχασαν. Π.χ. μετά απο τις διασκέψεις του Ρίο και του Κυότο για το περιβάλλον, παρά τα μεγάλα λόγια, οι ΗΠΑ εξακολουθούν να ρυπαίνουν τον πλανήτη περισσότερο απο κάθε άλλη χώρα - αγοράζοντας το μερίδιο της ρύπανσης των πιο υπανάπτυκτων βιομηχανικά χωρών.

Οι καπιταλιστές έχουν τη δυνατότητα να ελέγχουν τα δικαστήρια, την αστυνομία, να χρησιμοποιούν το στρατό. Μπορούν να έχουν το πάνω χέρι στον έλεγχο των ΜΜΕ αποφασίζοντας τι, πώς και αν θα δημοσιευθεί. Το κράτος και τα ΜΜΕ δεν είναι ουδέτεροι μηχανισμοί, αλλά ταξικοί, φτιαγμένοι για να υπηρετούν την άρχουσα τάξη. Ενα αντικαπιταλιστικό κίνημα για να μπορεί να είναι αποτελεσματικό, θα πρέπει να βάζει σαν στόχο τη συνολική ανατροπή αυτού του συστήματος.

Μήπως αυτή η διαπίστωση σημαίνει ότι μέχρι να γίνει επανάσταση καθόμαστε με τα χέρια σταυρωμένα και περιμένουμε; Οτι μέχρι τότε αφήνουμε την κατάσταση στα χέρια των ρεφορμιστών; Οχι βέβαια. Παλεύουμε για άμεσα αιτήματα, για αυξήσεις στους μισθούς, 35ωρο ενάντια στην ανεργία, μείωση των εξοπλισμών, νομιμοποίηση των μεταναστών - και δεκάδες άλλα αιτήματα - γιατί βελτιώνουν τους όρους ζωής της εργατικής τάξης, αλλά και οπλίζουν με αυτοπεποίθηση και δύναμη την εργατική τάξη στη συνολική της πάλη ενάντια στο σύστημα.

Ομως, ακόμα και οι πιο απλές μεταρρυθμίσεις δεν κερδίζονται από κάποιον χαρισματικό ρεφορμιστή, αλλά ακολουθούν τις μεγάλες εφόδους της εργατικής τάξης όταν συγκρούεται συνολικά με το σύστημα - σαν τον Μάη του '68 - και ούτε βέβαια κρατιούνται χάρη στις αυταπάτες των ρεφορμιστών ότι οι υποσχέσεις των καπιταλιστών θα τηρηθούν. Ο μόνος ρεαλιστικός τρόπος για να κερδηθεί και να κρατηθεί κάποια παραχώρηση από την πλευρά του συστήματος είναι αυτός της σύγκρουσης και περνάει μέσα από την πάλη για την επαναστατική ανατροπή του. Οι σοσιαλιστές ξέρουν ότι η αέναη μάχη ανάμεσα στην εργατική τάξη και το κεφάλαιο, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης σαν τη σημερινή, δεν αφήνει να στεριώσουν μεταρρυθμίσεις - γι'αυτό και δεν πιστεύουν σε αυτές. Οι μεταρρυθμίσεις έχουν αξία γιατί δυναμώνουν τη δική μας θέση, ότι ο κόσμος μπορεί να αλλάξει μόνο με επανάσταση.

Ποιά είναι όμως η δύναμη που μπορεί να ανατρέψει αυτό το σύστημα; Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η ένωση όλων αυτών των κινημάτων είναι το καθοριστικό στοιχείο. Ομως αυτό δεν φτάνει. Η δύναμη για να ανατρέψουμε το σύστημα των καπιταλιστών βρίσκεται εκεί ακριβώς που δημιουργούνται ο πλούτος και η τεράστια δύναμη της άρχουσας τάξης, στους χώρους δουλειάς.

Εργατική τάξη

Χρειάζεται μια δύναμη ανάλογου μεγέθους για να τσακίσει τις πολυεθνικές, μια δύναμη ανάλογη του πλούτου τους και της εξουσίας που έχει η άρχουσα τάξη στην κοινωνία. Αυτή η δύναμη είναι η εργατική τάξη γιατί παράγει όλον αυτόν τον πλούτο και έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την κυριαρχία του καπιταλισμού.

Η εργατική τάξη δεν είναι μια ακόμα συνιστώσα στο πολύχρωμο κίνημα που βγαίνει στους δρόμους των ΗΠΑ και της Ευρώπης. Είναι η βασική δύναμη που μπορεί να ανατρέψει το σύστημα συμπαρασύροντας σ'αυτή τη μάχη και όλους τους υπόλοιπους καταπιεσμένους. Η γενική απεργία το Μάη του '68 στη Γαλλία έκανε τους καπιταλιστές όλου του κόσμου να τρέμουν. Το σύνθημα του γαλλικού Μάη "να περάσει η σημαία της επανάστασης από τα αδύναμα χέρια των φοιτητών στα στιβαρά μπράτσα των εργατών" είναι και σήμερα επίκαιρο.

Η εξάπλωση του κεφάλαιου διεθνώς συνοδεύεται από την ανάπτυξη της εργατικής τάξης και τον πολλαπλασιασμό της δύναμής της. Το 1998, 9.200 εργαζόμενοι στην Τζένεραλ Μότορς απήργησαν σε μια μονάδα παραγωγής στο Φλιντ. Η απεργία τους έκλεισε 27 από τις 29 μονάδες παραγωγής της εταιρίας στη Β.Αμερική στις οποίες εργάζονταν 192.000 εργάτες. Στο τέλος της απεργίας η Τζένεραλ Μότορς είχε χάσει δύο δισεκατομμύρια δολλάρια! Η ανάπτυξη των πολυεθνικών έχει δημιουργήσει καινούργια κομμάτια της εργατικής τάξης σε ολόκληρο τον κόσμο, εκεί που πριν δεν υπήρχαν. Οι νέες τεχνολογίες αυξάνουν τα κέρδη των πολυεθνικών, αλλά αυξάνουν και τη δυνατότητα της εργατικής τάξης να σταματήσει στα εργοστάσια τις μηχανές, και στις τράπεζες τις συναλλαγές με τρόπο πολύ πιο αποτελεσματικούς απ'ότι παλιότερα.

Αν το "ποιός θα θάψει τον καπιταλισμό" είναι ένα ερώτημα, άλλο τόσο σημαντικό είναι το με ποιά οργάνωση. Το νέο αυτό αντικαπιταλιστικό κίνημα ξέσπασε από τα κάτω. Ενα από τα πιο δυνατά του σημεία είναι ότι άνθρωποι με διαφορετικές αφετηρίες βρέθηκαν ενάντια στον κοινό εχθρό. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η συνέχεια πρέπει να βασίζεται μόνο πάνω στη «συμφωνία κοινής δράσης των διαφορετικών» - αριστερών, οικολόγων κλπ.

Εχουμε απέναντί μας μια οργανωμένη κυρίαρχη τάξη που μας σφυροκοπάει. Οχι μόνο με πλαστικές σφαίρες και γκλομπ, αλλά και αποπροσανατολιζοντας με τον εθνικισμό, το ρατσισμό, το σεξισμό, μια τάξη που αλλάζει στάσεις και τακτικές όπως τη συμφέρει. Χρειάζεται πολιτική οργάνωση που να εξοπλίζει με ιδέες, να αναλύει πώς δουλεύει το σύστημα και πώς κινούνται οι καπιταλιστές και να οργανώνει τη δράση για να τους σταματήσουμε.

Πολύς κόσμος «κουμπώνεται» όταν ακούει για πολιτικά κόμματα και οργανώσεις. Αυτό είναι κάτι που εξηγείται. Τα κόμματα της κυρίαρχης τάξης θέλουν τους εργαζόμενους εξατομικοποιημένους και παθητικούς στις επιλογές της κορυφής. Το ίδιο συμβαίνει και στα κόμματα που λένε ότι θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα - τα κόμματα της Σοσιαλδημοκρατίας ή τα σταλινικά κόμματα.

Οταν κανείς υπόσχεται ότι η νέα κοινωνία θα έρθει από τα πάνω μέσα από μια εκλογική νίκη και το κοινοβούλιο, χρειάζεται τους εργαζόμενους ίσα για την προεκλογική εκστρατεία και για να τον ψηφίσουν. Μια οργάνωση που στοχεύει στην ανατροπή αυτού του συστήματος δεν λειτουργεί έτσι. Και εξακολουθεί να είναι απόλυτα αναγκαία για να αντιμετωπίσει ένα πολύ καλά οργανωμένο ταξικό αντίπαλο.

Οι αντικαπιταλιστές χρειάζονται να έχουν τις δικές τους πειστικές, επεξεργασμένες απαντήσεις - απαντήσεις που μπορεί να είναι αποτέλεσμα μόνο μιας οργανωμένης δράσης και συζήτησης. Διλήμματα όπως «συμμαχία με άλλους εργαζόμενους που αντιμετωπιζουν τα ίδια προβλήματα ή προσπάθεια να πείσουμε κάποιον υπουργό ή πολιτικό να αλλάξει στάση» ανακύπτουν συνέχεια μέσα στους αγώνες γιατί ξεκινάνε από την άρχουσα τάξη. Το ίδιο συμβαίνει με τις ιδέες του ρατσισμού και του εθνικισμού που διασπάνε τους εργάτες.

Κόκκινο νήμα

Οργανώνουμε κινητοποιήσεις για αυξήσεις και 35ωρο, ενάντια στο ρατσισμό, την απειλή του φασισμού, την καταστροφή του περιβάλλοντος. Αυτό δεν σημαίνει ότι τη μια μέρα είμαστε αντιρατσιστές, την άλλη οικολόγοι, και την άλλη συνδικαλιστές, ότι η δράση μας είναι ένα άθροισμα από καμπάνιες.

Τις ρατσιστικές επιθέσεις και τη μείωση των μισθών, την καταστροφή ενός δάσους και ένα πόλεμο - όλα αυτά τα σημαντικά ζητήματα τα συνδέει η καταστροφική μανία του καπιταλισμού. Εχουμε ανάγκη ένα κόκκινο νήμα που να ενώνει όχι αθροιστικά, αλλά ποιοτικά όλα αυτά τα αιτήματα: Είμαστε κάθε μέρα επαναστάτες σοσιαλιστές που παλεύουν ενιαία και οργανωμένα για να αντικαταστήσουν το καπιταλιστικό σύστημα με μια κοινωνία όπου η εργαζόμενη πλειοψηφία έχει τον έλεγχο.

Οι σοσιαλιστές πιστεύουν στην κοινή δράση όλων των εργαζομένων, αλλά ταυτόχρονα στην αναγκαιότητα ενός κόμματος που θα οδηγήσει στη νίκη αυτή τη δράση. Οι σοσιαλιστές δεν θέλουν την «οργάνωση για την οργάνωση». Θέλουμε να χτίσουμε ένα δυνατό επαναστατικό κόμμα γιατί με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να επηρεάσουμε όλο και περισσότερους, γιατί έτσι δυναμώνουμε την πάλη ενάντια στο σύστημα.

εργατική δημοκρατία

ΣΕΡΒΙΑ

Καμμιά άλλη λέξη εκτός απο το επανάσταση, δεν μπορεί να περιγράψει πιστότερα τα γεγονότα που συντάραξαν τη Σερβία την πρώτη βδομάδα του Οκτώβρη. Την Πέμπτη 5 Οκτώβρη το Βελιγράδι - και μαζί του ολόκληρη η χώρα - βρισκόταν κυριολεκτικά στα χέρια των διαδηλωτών και η άρχουσα τάξη έτρεχε πανικόβλητη να περισώσει, όπως-όπως την εξουσία και την κυριαρχία της.

Επανάσταση

Μισό εκατομμύριο εργάτες, άνεργοι, συνταξιούχοι, φοιτητές και μαθητές είχαν κατακλύσει από νωρίς την πλατεία Τεράτζισε μπροστά από το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο. Στις εισόδους της πόλης ένα ατέλειωτο κομβόι από λεωφορεία, πούλμαν, αυτοκίνητα και τρακτέρ έφερνε συνεχώς και άλλους διαδηλωτές στην πρωτεύουσα. Το κομβόι από τη Νις ξεπέρναγε σε μήκος τα 50 χιλιόμετρα! Στις 4 το απόγευμα οι διαδηλωτές σπάνε τον αστυνομικό κλοιό μπροστά από το κοινοβούλιο. Τίποτα πια δεν μπορεί να τους σταματήσει: ούτε τα δακρυγόνα, ούτε τα γκλόμπ, ούτε οι σποραδικοί πυροβολισμοί, ούτε τα αστυνομικά ελικόπτερα, ούτε οι απειλές για την επικείμενη επέμβαση του στρατού.

Το κτίριο της κρατικής ραδιοτηλεόρασης -του φερέφωνου του Μιλόσεβιτς- πυρπολείται και η μετάδοση διακόπτεται. Οι διαδηλωτές καταλαμβάνουν ένα αστυνομικό σταθμό και τα γραφεία του κυβερνώντος Σοσιαλιστικού Κόμματος - του κόμματος του Σλόμποταν Μιλόσεβιτς - και τα κάνουν γυαλιά-καρφιά.

Στις 5 περίπου το απόγευμα οι διαδηλωτές εισβάλλουν στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο. Ομάδες-ομάδες ξεχύνονται στα παράθυρα, ανεμίζουν σημαίες και χαιρετάνε τα πλήθη με το σήμα της νίκης.

Η καταστολή καταρρέει

Ο κόσμος πανηγυρίζει. Ολοι συνειδητοποιούν ότι η εξουσία έχει πια καταρρεύσει. Ακόμα και οι αστυνομικοί αψηφούν τώρα διαταγές και ιεραρχίες, πετάνε τις στολές και τα γκλόμπ και συναδελφώνονται με το πλήθος.

Τη διαδήλωση είχε καλέσει η Δημοκρατική Αντιπολίτευση της Σερβίας ενάντια στην άρνηση του Σλόμποταν Μιλόσεβιτς να παραδεχτεί την ήττα του στις προεδρικές εκλογές και να παραδώσει την εξουσία. Ο Βότσισλαβ Κοστούνιτσα, ο υποψήφιος της Δημοκρατικής Αντιπολίτευσης, είχε στείλει τελεσίγραφο στον Μιλόσεβιτς να παραδώσει την εξουσία μέχρι τις 3 το μεσημέρι της Πέμπτης -την ώρα που άρχιζε η διαδήλωση.

Οι μανούβρες του Μιλόσεβιτς με τις εκλογές, όμως, ήταν απλά και μόνο η σταγόνα που έκανε την αγανάκτηση να ξεχειλίσει. Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, αγρότες, συνταξιούχοι, φοιτητές - από κάθε γωνιά της Σερβίας - άφησαν τις πόλεις και τα χωριά τους για να πάρουν μέρος στη συγκέντρωση μπροστά από το κοινοβούλιο. Τα καλέσματα της αντιπολίτευσης μιλούσαν για μια "μεγάλη ειρηνική διαμαρτυρία". Ο κόσμος, όμως, είχε τελείως διαφορετική άποψη. Δεν ετοιμάστηκε απλά για μια "επίδειξη δύναμης" αλλά για σύγκρουση, για εξέγερση: οι διαδηλωτές δεν κουβάλησαν μαζί τους στο Βελιγράδι μόνο τις σφυρίχτρες, τις κονκάρδες και τις σημαίες τους αλλά και μπουλντόζες, για να σπάνε τα μπλόκα της αστυνομίας, και φορτηγά γεμάτα με πέτρες.

Οι απεργίες

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο κόσμος είχε συγκρουστεί με τον Μιλόσεβιτς και το καθεστώς του. Τον χειμώνα του 1996/97 δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατέκλυζαν για 100 μέρες κάθε βράδυ το κέντρο του Βελιγραδίου και με πανό, φωνές και συνθήματα ζητούσαν από τον Μιλόσεβιτς να φύγει. Παρά την μαχητικότητά τους, όμως, οι διαδηλωτές δεν κατάφεραν τότε να αναγκάσουν το καθεστώς να κάνει πίσω. Ο Μιλόσεβιτς, με ελιγμούς, ιδιωτικές συμφωνίες και μικρές υποχωρήσεις, κατάφερε να διασπάσει την ηγεσία εκείνου του κινήματος και να παραμείνει στην κορυφή της εξουσίας.

Τι άλλαξε αυτή τη φορά; Η απάντηση βρίσκεται στον ρόλο και στη δράση της εργατικής τάξης. Οι κινητοποιήσεις του χειμώνα του 1996/97 ήταν οργανωμένες κύρια γύρω από τα ίδια τα κόμματα της αντιπολίτευσης. Ανάμεσα στους διαδηλωτές βρίσκονταν αναμφίβολα δεκάδες χιλιάδες εργάτες -αλλά η συμμετοχή τους ήταν ατομική, κατέβαιναν στις συγκεντρώσεις ακολουθώντας απλά τα καλέσματα των ηγετών της αντιπολίτευσης.

Αυτή τη φορά η εξέγερση ήρθε μετά από μια ολόκληρη σειρά κινητοποιήσεων που δεν περιλάμβαναν μόνο διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις και κλεισίματα δρόμων αλλά και μαζικές απεργίες.

Οι εργαζόμενοι στα διυλιστήρια του Πάντζεβο κατέβηκαν σε καθολική απεργία διαρκείας. Το ορυχείο χαλκού στο Σεβόντζο σταμάτησε και αυτό να λειτουργεί. Στην πόλη Ουτσιτσε οι εργάτες τόσο του ιδιωτικού όσο και του δημόσιου τομέα κήρυξαν τοπική γενική απεργία. Οι εργάτες στην αυτοκινητοβιομηχανία, στους σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, στα ταχυδρομεία - και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς ή μεγάλους εργασιακούς χώρους - έκαναν στάσεις εργασίας και συγκεντρώσεις.

Το κέντρο όμως των εργατικών κινητοποιήσεων ήταν το ανθρακωρυχείο του Κολούμπαρα. Η απεργία στο ορυχείο άρχισε μια βδομάδα πριν από την διαδήλωση της Πέμπτης.

Το Κολούμπαρα τροφοδοτεί με κάρβουνο το γειτονικό εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Ομπρένοβατς. Η μισή ηλεκτρική ενέργεια της χώρας προέρχεται από το κάρβουνο του Κολούμπαρα. Αν σταματήσει το Ομπρένοβατς εκατοντάδες χωριά και πόλεις της Σερβίας, ανάμεσά τους και το ίδιο το Βελιγράδι, θα βυθιστούν στο σκοτάδι.

Η κυβέρνηση του Μιλόσεβιτς έστειλε αμέσως, μόλις ξέσπασε η απεργία, την αστυνομία στο Κολούμπαρα με στόχο να τρομοκρατήσει τους εργάτες και να τους εκβιάσει να γυρίσουν στη δουλεία. Η επιχείρηση, όμως, απέτυχε.

Χιλιάδες εργαζόμενοι από τις γύρω περιοχές έτρεξαν στο ορυχείο για να συμπαρασταθούν στους απεργούς. Υστερα ο Μιλόσεβιτς έστειλε τον ίδιο τον αρχηγό του στρατού, τον στρατηγό Πάβκοβιτς, να "πείσει" τους απεργούς να επιστρέψουν στις στοές. Οι ανθρακωρύχοι αρνήθηκαν και πάλι. Η κυβέρνηση απάντησε με διώξεις και επιθέσεις. Την Τετάρτη πριν τη μεγάλη διαδήλωση η αστυνομία εισέβαλε με θωρακισμένα αυτοκίνητα και λεωφορεία γεμάτα άντρες των ΜΑΤ στον χώρο του ορυχείου. Και αυτή τη φορά, όμως, η αστυνομία ανακάλυψε ότι οι εργάτες ήταν αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν. Και ανακάλυψαν επίσης ότι τα εξορυκτικά μηχανήματα δεν λειτουργούσαν πια αφού οι απεργοί είχαν αφαιρέσει τα μικροτσίπ από τους υπολογιστές και τους ελεγκτές τους. "*Οι μπάτσοι μπορούν, αν θέλουν, να σκάψουν για κάρβουνο με τα χέρια τους*", έλεγε ένας απεργός, "*εμείς δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε*".

Γενίκευση

Η εισβολή στο ορυχείο γέννησε ένα τεράστιο κύμα συμπαράστασης. Πούλμαν με συμπαραστάτες άρχισαν να φτάνουν από τις πιο απομακρυσμένες περιοχές.

Η απεργία στο Κολούμπαρα "έσπασε" την τρομοκρατία της αστυνομίας και έδειξε πόσο ευάλωτο ήταν το καθεστώς -και κάθε καθεστώς- απέναντι στην αποφασιστικότητα της εργατικής τάξης.

Οι εικόνες των διαδηλωτών να ανεμίζουν τις σημαίες από τα παράθυρα του κοινοβουλίου και της αστυνομίας παραλυμένης επισκίασαν τις διαμάχες ανάμεσα στα διάφορα τμήματα και κόμματα της άρχουσας τάξης. Ο Κοστούνιτσα και οι άλλοι ηγέτες της Δημοκρατικής Αντιπολίτευσης ήθελαν να απαλλάξουν την Σερβία από τον Μιλόσεβιτς χωρίς όμως να θίξουν τα προνόμια της άρχουσας τάξης. Ο Κοστούνιτσα είναι οπαδός της "ελεύθερης αγοράς" και των "ιδιωτικοποιήσεων". Οι μεταρρυθμίσεις του δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τα όνειρα και τις ελπίδες των απλών ανθρώπων. Το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε ο Κοστούνιτσα και οι συνεργάτες του ήταν μια επανάσταση.

Και τώρα αυτό ακριβώς ήταν που είχανε μπροστά τους. Λίγα λεπτά μετά την κατάληψη του κοινοβουλίου ο αρχηγός του στρατού ήρθε σε συνεννόηση με την αντιπολίτευση. Οι στρατηγοί ήξεραν ότι δεν θα μπορούσαν να διατάξουν τους φαντάρους να επιβάλλουν "την τάξη" -δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο στρατός, μαζικά, θα έπαιρνε το μέρος των διαδηλωτών. Ο Μιλόσεβιτς αναγκάστηκε να παραδεχτεί την ήττα του - τώρα αυτό που προείχε ήταν να πεισθούν οι διαδηλωτές να γυρίσουν στα σπίτια τους.

Στις 7 το απόγευμα ο Κοστούνιτσα πήγε στην πλατεία μπροστά στο κοινοβούλιο. Η ομιλία του είχε σαν στόχο να «καλμάρει» αυτό το κίνημα.

Θα τους βρεί μπροστά του

Η νίκη δεν ανήκει στον Κοστούνιτσα αλλά στις εκατοντάδες χιλιάδες των απλών ανθρώπων που συγκρούστηκαν με τον Μιλόσεβιτς, που παρέλυσαν την αστυνομία του, που τρομοκράτησαν τους στρατηγούς του. Ανήκει στους εργάτες του Κολούμπαρα, στους απεργούς των ορυχείων, στους δημοσιογράφους της κρατικής ραδιοτηλεόρασης που αρνήθηκαν να πάνε στην δουλειά την ημέρα της διαδήλωσης.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Κοστούνιτσα και η νέα του κυβέρνηση θα βρούνε όλον αυτό τον κόσμο ξανά μπροστά τους.

Ποιος δικαιώθηκε από τα γεγονότα στην Γιουγκοσλαβία;

Εμείς, λένε η Ολπράιτ, ο Κλίντον και οι άλλοι ηγέτες της Δύσης που πρωτοστάτησαν στον ΝΑΤΟϊκό πόλεμο και τον αποκλεισμό της Σερβίας.

Η πραγματικότητα όμως είναι πως οι επεμβάσεις της Δύσης βοήθησαν τον Μιλόσεβιτς να παρατείνει την παραμονή του στην εξουσία. Υστερα από μια ολόκληρη δεκαετία στην προεδρία ο Μιλόσεβιτς είχε "χαρίσει" στους εργάτες στη Σερβία μόνο τη φτώχια τον εμφύλιο πόλεμο και τη δυστυχία. Τον χειμώνα του 1996/97 κατάφερε με δυσκολία μόνο να παραμείνει στην εξουσία και αυτό το χρωστούσε κύρια στις αδυναμίες της αντιπολίτευσης παρά στις δικές του δυνάμεις.

Ο πόλεμος ενίσχυσε, αντί να υπονομεύσει τη θέση του. Οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ, που κατέστρεψαν γέφυρες και δρόμους, γκρέμισαν σχολεία και νοσοκομεία και δολοφόνησαν εκατοντάδες αμάχους, έδωσαν τη δυνατότητα στον Μιλόσεβιτς να εμφανιστεί σαν ο ηγέτης που αντιπαλεύει τον ιμπεριαλισμό. Και οι κυρώσεις της "Διεθνούς Κοινότητας" προσέφεραν στο καθεστώς του μια εύκολη δικαιολογία για τα δεινά που είχε σκορπίσει η διακυβέρνησή του στους εργάτες της Σερβίας όλα αυτά τα χρόνια -την ανεργία, την απουσία βασικών αγαθών, τις καθυστερήσεις στις πληρωμές των μισθών στο δημόσιο, την φτώχεια, τις ελλείψεις στα νοσοκομεία και τα σχολεία κλπ.

Ο Μιλόσβειτς τελικά δεν έπεσε ούτε από τον πόλεμο και το εμπάργκο, ούτε από τις διπλωματικές μανούβρες της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής όπως προσπαθούν να το παρουσιάσουν διάφοροι. Επεσε με επανάσταση, από την αποφασιστικότητα των ανθρακωρύχων του Κολούμπαρα, από την μαχητικότητα των εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών που συγκρούστηκαν με την αστυνομία στις γέφυρες, τους δρόμους και τις πλατείες της Σερβίας.

Οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους προσπαθούν ξανά και ξανά να μας πείσουν ότι η ιστορία γράφεται από τους "από πάνω", από αδίστακτους δικτάτορες, φωτισμένους προέδρους, έξυπνους υπουργούς και δεινούς στρατηγούς. Η επανάσταση στη Σερβία έρχεται να τους διαψεύσει. Η ιστορία δεν γράφεται από τους "από πάνω", γράφεται από τα εκατομμύρια των απλών ανθρώπων, από τους εργάτες και την πάλη τους ενάντια στους "φωτισμένους" προέδρους, τους αδίστακτους δικτάτορες και τους "δεινούς" στρατοκράτες.

Για όλους εμάς που παλεύουμε ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση η ανατροπή του Σλόμποταν Μιλόσεβιτς είναι η έμπρακτη απόδειξη ότι οι αγώνες φέρνουν αποτελέσματα, ότι οι εργάτες είναι πιο δυνατοί από την αστυνομία, τα ΜΑΤ, τις σφαίρες και τα ελικόπτερα, ότι η επανάσταση, η νίκη και ο σοσιαλισμός βρίσκονται πραγματικά στην ημερήσια διάταξη.